

அஸ்மத்குருபரம்பராப்யோ நம:

அம்ருத ஹரி.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

214

பி ல வ

புரட்டாசி

— பத்ராதிபர்கள் —

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ர. அண்ணங்காசாயி

ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தராஜாசாயி

1961

SEPTEMBER

अनवद्यह्यसूकीर्द्धती सुमनोमनोविनोदाय । अमृतलहरी प्रसर्पन्तु सततं श्रीरङ्गचन्द्रमस्सविधात् ॥

—தத்ராபி துர்லபம்— வைகுண்டப்ரியதர்சநம்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

“ துர்லபேந மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபங்குர:” என்கிற சுலோகத்திற்கு உத்தரார்த்தமாக அமைந்தது “தத்ராபி துர்லபம் மந்யே வைகுண்டப்ரியதர்சநம்” என்பது. முற்பாதிபைப் பற்றின விவரணம் முன்னிதழில் வெளிவந்தது. பிற்பாதிபைப் பற்றின விவரணம் இப்போதாடுகிறது. “வைகுண்டப்ரியதர்சநம் தத்ராபி துர்லபம்” என்றது - துர்லபமான மநுஷ்ய தேஹம் ஸுலபமாய்விட்டாலும் வைகுண்டப்ரியர்களின் காட்சி மிகவுமரிதே என்றது இதில். வைகுண்டப்ரிய ஸப்தத்திற்குப் பலவாறு பொருள்கள் உள்ளன. ஸாரம் ஸாரதரம் ஸாரதமம் என்கிற ரீதியில் மூன்று பொருள்கள் தெரிவிக்கப் படுவன காண்மின்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

வைகுண்டேப்ரியா: — வைகுண்டப்ரியா:; தேஷாம் தர்ஸநம் துர்லபம். வைகுண்டமென்று வைகுண்டலோகத்தைச் சொல்லுகிறது. “உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலம் என்று குலசேகராழ்வார் கூறியபடி அஸநாச்சாதந லோலுபர்களாய்த் திரியும் ஸம்ஸாரிகளே மலிந்த இப்பூமண்டலத்தில் “நலமந்தமில்லதோர் நாடு” என்னப் பட்ட ஒரு தேஸுவீஸேஷம் உண்டென்று கொள்வார் கிடையார்; அன்னவர்கள் சிலர் கிடைத்தாலும் “மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கென் மனம் ஏகமெண்ணு மிராப்பகலின்றியே” என்றும், “தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளுங் காலமின்னங் குறுகாதோ” என்றும் ஆர்த்தியோடே புலம்பி நிற்பார் கிடையார்—என்பதாக முதற் பொருள். இப்பொருளில் வைகுண்ட ஸப்தம் வைகுண்டலோகத்தைச் சொல்லிற்றுகிறது.

இனி, எம்பெருமானுக்கே வைகுண்டனென்றொரு திருநாமமுண்டாதலால், எம் பெருமானிடத்திலே ப்ரேமமுள்ளவர்களைக் காண்பது அரிது என்றதாக இரண்டாவது பொருள் காணலாம். நமக்கு ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களின் அநுபவத்தில் ஆசையானது பெருங்கடல் போலப் பெருகிச் செல்லுகின்றது; பகவதநுபவத்தில் ஆசையோவென்னில், ஒரு சிறு வாய்க்காலளவாகச் செல்லா நின்றது. ப்ரஹ்லாதாழ்வான் ஸ்ரீ நரஸிம்ஹபகவான் பக்கலிலே அற்புதமாக ஒரு வார்த்தை சொன்னான்; பகவானே! உன் திறத்தில் எனக்கு நிருபாதிசமான பக்தியுண்டாம்படி அநுக்ரஹிக்க வேணும்—என்பது அங்கு அவன் வேண்டிக்கொள்வது. அதை அவன் தனது வயதுக்குத் தக்கபடி வேண்டிக்கொள்ளாமல் “யா ப்ரீதிரவீவேகாநாம் விஷயேஷ்வநபாயிரீ” என்று ஓர் உவமை கூறியிருப்பது மிகவும் அதிஸயிக்கத்தக்கது; அவிவேகிகளான ஸம்ஸாரிகளுக்கு விஷயாந்தரங்களிலே எவ்விதமான அன்பு

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

வினிகின்றதோ; அவ்விதமான அன்பு பகவத் விஷயத்திலே தனக்கு உண்டாகவேண்டுமென்று கோரியிருக்கக் காண்கிறோம் இங்ஙனம் வேறு யாராவது பேசியிருப்பதுண்டோ வென்று பார்த்தால் யாரும் பேசியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பாமரர்களுக்கு விஷயந்தரங்களில் விளையும் அன்பின் பரிசை இச்சிறுவன் எங்ஙனம் தெரிந்துகொண்டானென்கிற கேள்வி தனிப்படவொன்றுளது. இம்மண்ணுலகிற் பிறப்பே அதனைத் தெரிந்துகொள்ளச் செய்ததென்று கொள்ளலாம். அற்ப சாரங்களான விஷயந்தரங்களில் விளையும் ப்ரீதியும் அற்பமாகத் தானிருக்குமென்னத் தட்டில்லை. அத்தகைய ப்ரீதியையா இவ்வறிஞன் விலக்கமான பகவத் விஷயத்திலே அபேக்ஷிக்கிறுனென்று சிலர் இலேசாகக் கேட்டு விடுவதுண்டு.

இங்கு விவகஷ என்னவென்றால், ஸம்ஸாரிகளுக்கு உயர்வறவுயர்ந்த ப்ரீதி விளைவது விஷயந்தரங்களில் தவிர வேறு எதிலும் காணக்கிடக்காதது; அந்த ப்ரீதி ஸர்வஸ்வமும் தனக்கு பகவத்விஷயத்திலே யாகவேண்டுமென்பதேயாம். இங்ஙனம் பகவானிடத்திலே ப்ரீதியுண்டாகப் பெற்றவர்கள் வைகுண்டப்ரியர்கள்; அவர்களைக் காண்பது அரிது என்றதாயிற்று. ஆக இது இரண்டாவதான பொருள்.

ஸாரதமமென்னும்படியான மூன்றாவது பொருளைக் கேண்மின், 'வைகுண்டேப்ரியா;' என்பதிற்காட்டிலும் "வைகுண்டஸ்யப்ரியா:" என்பது சிறக்கும். எம்பெருமான் பக்கலில் நாம் ப்ரீதி வைப்பதிற் காட்டிலும் அப்பெருமான் நம்மிடத்தில் ப்ரீதி வைப்பதுதான் சிறக்கும். சிறக்குமென்பதிருக்கட்டும்; ஸார்வபௌமனுக்குக் கூடத் தரஜனங்களிடத்தில் கண்ணோட்டம் செல்லாதாப்போலே "அம்மானாழிப்பிரானவெனவ்விடத்தான் யானார்? எனும்படி ஒரு தலைமேடும் ஒருதலை பள்ளமுமாக அமைந்தவிடத்து பராத்பரனானவனுடைய ப்ரீதியானது * நின் தலையைத் தாழ்த்திருக்கை கூப்பென்றால் கூப்பாத் பாழ்த்த விதிவசப்பட்ட ஸம்ஸாரிகளிடத்திலே ப்ரஸரிப்பதற்கு ப்ரஸக்தியில்லையென்று நினைக்கப் ப்ராப்தமாகும். "இருகரையுமழிக்கும் க்ருபா ப்ரவாஹமுடையவன்" என்று ப்ரஸித்தனான எம்பெருமானுடைய சிந்தையை ஆரேயறியவல்லார்? கீதையில் அவன்தானே சொல்லி வைத்திருக்கிற சுலோகமொன்று கேண்மின்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

அதில் ஏழாமத்யாயத்தில் பதினேழாம் சுலோகம்—

"தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த வாகஸகி வி-ஸ்ரீஷு-தெ ।

வியொஹி ஜ்ஞாநிநொ-த்யு-ஸ்ரீஷு-தெ ॥

தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்ய யுக்த ஏகபக்திர் விசிஷ்யதே. ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரியா:" என்பது. இதில் உத்தரார்த்தத்தைச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க ஆனந்தம் பொங்குகின்றது. 'ஜ்ஞாநிந்: அஹம் அத்யர்த்தம் ப்ரியா:; ஸ ச மம ப்ரியா:' என்கிற அந்வயக்ரமம் இங்கு ஸ்வரஸமாகத் தோன்றக்கூடியது. இப்படியே அந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றி கீதாபாஷ்யமிட்டருளிநூர் ஸ்வாமியெம்பெருமானார். ஞானிக்குத் தன்னிடத்தில் ப்ரீதி அதிகம் என்பதாக இவ்வந்வயக்ரமத்தில் தேறுகின்றது. உண்மையில், பகவானிடத்தில் ஞானி வைத்திருக்கிற ப்ரீதி அதிகமா? ஞானியினிடத்தில் பகவான் வைத்திருக்கிற ப்ரீதி அதிகமா? என்று ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில், ஞானியிடத்தில் பகவான் வைத்திருக்கிற ப்ரீதிதான் அதிகமென்னத் தகும். ஆகவே இந்தச் சுலோகத்தில் அத்யர்த்தம் என்பதை 'அஹம் ப்ரியா:' என்பதில் கூட்டுவதைவிட 'மம ப்ரியா:' என்பதில் கூட்டுவதுதான் ரஸவத்தரம் என்று திருவுள்ளம்பற்றின் ஸ்வாமி ப்ரீபாஷ்யத்தில் சரமஸூத்ரமான அநாவ்ருத்தி ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் "சுத்யு-ஸ்ரீஷு-தெ ॥" என்கிற அநர்வமான வாக்யத்தினால் அந்த அந்வயக்ரமத்தையும் காட்டியருளிநூர். எம்பெருமான் வைத்தருளும் ப்ரீதியே நிர்வதிகமானதென்று தேறுமிதனால்.

ஆக, ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே விருப்பமுள்ளவர்கள், வைகுண்டபதியினிடத்திலே விருப்பமுள்ளவர்கள் வைகுண்டபதியின் அதிமாத்ரப்ரீதிக்கு இலக்கானவர்கள் என்று மூவகைப் பொருளும் கொள்ள இடமுண்டு. இத்தகைய வைகுண்டப்ரியதர்ஸனம் துர்லபமென்னத் தட்டில்லை.

திவ்ய தேசாநுபவம்

(மலைநாடு)

திருவல்லவாழ்.

(முன் தொடர்ச்சி)

5. மஞ்சதோய் வெண்குடை மன்னராய் வாரணஞ் சூழ வத்தார்
துஞ்சினு ரென்பதோர் சொல்லைத் துயரெனக் கருதியேல்
நஞ்சதோய் கொங்கைமேல் அங்கைவாய்வைத்து அவன் நானையுண்ட
மைந்தனார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருவு நெஞ்சே.

நெஞ்சமே! மேகமண்டலத்தளவு மோங்கின வெண்கொற்றக் குடையின் கீழே சக்ரவர்த்தி
களாய் வளர்ந்து யானைத் திரள்கள் சூழ வாழ்ந்தவர்கள் நீண்டகாலம் வாழவில்லாமல் மாண்டு
போயினரென்னும் வார்த்தை உன் செவியில் பட்டிருக்குமே; அதனால் செல்வம் நிலைநிற்க மாட்டாத
தென்று உணர்ந்திருப்பாய் நீ; இதனால், இதுகாறும் செல்வம் திரட்டுவதில் வீணாகக் கருத்துக்
கொண்டிருந்தோமே! அந்தோ! என்கிற அநுகாப வுணர்ச்சியுமுனக்குத் தோன்றியிருக்கும்;
தோன்றியிருக்குமானால், பூதனையினது விஷந்தோய்ந்த முலையிலே அகங்கையையும் வாயையும்
வைத்து உறிஞ்சியுண்டு அப்பூதனையினது வாழ்நாளை முடித்த பெருமிடுக்கான பெருமானுறையும்
திருவல்லவாழ்த் திருப்பதியைச் சென்று தொழாதொழியினும் வாயாற் சொல்லவாவது இசைந்திடு
வாயாக என்றாராயிற்று.

இவ்வுலகத்துச் செல்வம் நிலை நிற்பதன்று; உயர்ந்த வெண்கொற்றக் குடையின் கீழ் இரா
ஜாதிராஜர்களாக வீற்றிருந்து யானைகளைக் கட்டியாண்ட மஹாநுபாவர்களும் நாலுநாளிலே மாண்டு
போனார்களென்பதை நெஞ்சே! நீ கண்டறியாயோ? கேட்டறியாயோ? ஏன் அறிந்திருக்கமாட்
டாய்; நன்கு அறிந்திருப்பாய். ஆகையாலே இஹலோகத்துச் செல்வம் துயரை விளைப்பதேயன்றி
நிலைநின்ற ஆனந்த ரூபமன்று என்பதை நீயுணர்ந்து கொள்ளத் தட்டில்லை. ஆகவே, பண்டு பூத
னையை முடித்த பெருமான் இன்னமும் விரோதிகளை மாய்ப்பதன் பொருட்டு நித்திய ஸன்னிதானம்
பண்ணி யிருக்கப்பெற்ற திருவல்லவாழ்ப்பதியிலே பொருந்தப்பார் என்றதாயிற்று.

நஞ்சதோய் கொங்கைமேல் அங்கை வாய் வைத்து அவன் நானையுண்ட வரலாறு வருமாறு;
கண்ணபிரானைப் பெற்ற தாயான தேவகிப்பிராட்டிக்கு உடன்பிறந்தவனாய் அக்கண்ணபிரானுக்கு
மாமனாகிய கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப் பிறந்த தேவகிபுத்திரன் திருவாய்ப்பாடியிலே ஒளித்து
வளர்த்தலையறிந்து, அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொல்லும் பொருட்டுப் பல அசுரர்களை ஏவ,
அவர்களுள் ஒருத்தியான பூதனை யென்னும் அரக்கி பெண்ணுருவமெடுத்துத் தாயான யசோதைப்
பிராட்டியின் வேடம் பூண்டு இரவிலே கோகுலத்திற்கு வந்து அங்குத் தொட்டிலில் தூங்கிக்
கொண்டிருந்த கண்ணபிரானாகிய குழந்தையை யெடுத்துத் தனது நஞ்ச தீற்றிய முலையைக் கொடுத்
துக்கொல்ல முயல, பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியிடே தனங்களைக் கைகளால் இறுகப் பிடித்
துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவருயிரையும் உறிஞ்சி, அவள் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி
உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தனென்பதாம் இவ்வர
லாற்றை ஆழ்வார் இங்கு அநுஸந்தித்தது-இவ்வண்ணமாகவே விரோதிகளை அவலையாக ஒழித்
திடவே இங்கு அர்ச்சாமூர்த்தியாக ஸன்னிதி பண்ணி யிருக்கிறுனென்பதைக் காட்டுதற்கென்க.
நற்றடியில் "மஞ்சனார்" என்கிற பாடமுமுண்டு. பொருளில் வாசியில்லையென்க. (5)

6. உருவினார் பிறவிசேர் ஊன்பொநி நரம்புதோல் குரம்பையுள்புக்கு
அருவிநோய் செய்துநின்று ஐவர்தாம் வாழ்வதற்கு அஞ்சினுயேல்
திருவினார் வேதநான்கைத் துதீவேள்வியோடங்க மாறும்
மருவினார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

நெஞ்சமே! ஸுகம் சரீரத்தோடே கூடிருந்து பிறப்பாயடைந்து மாமிசத்தைப் பொதிந்துகொண்டு கிடக்கிற நரம்பும் தோலுமாகிற குடிசையினுள்ளே பஞ்சேந்திரியங்களானவை புகுந்து இன்னல்களை விளைத்துக்கொண்டு குடியிருப்பதைப் பற்றி நீ அஞ்சியாயாகில், ஞானமும் அனுட்டானமும் மலிந்துள்ள வைதிகர்கள் குழுமிடமான திருவல்லவாழ்த்திருப்பதியிலே பொருந் துவாயாக என்று தம் திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிற வியாஜத்தினால் ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிக் கிறபடி.

நாம் பூண்டிருக்குமுடலின் இழிவு தெரியாமையில்லை; "தீண்டாவமும்புஞ் செந்நீரும் சீய நரம்பும் செறிதசையும், வேண்டா நாற்றமிகுமுடல்" என்று பிறர் சொல்லித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாதபடி நாமே கட்கூடாகக் கண்டு தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். இத்தகைய உடலி னுள்ளே வன்குறும்பரான ஐவர் புகுந்து நின்று குமைக்கின்றனர். "கண்டு கேட்டுற்று மோந் துண்டுமுலுமைங்கருவி" என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடி காண்கை கேட்கை தொடுகை மோருகை உண்கை ஆகிய ஐந்து தொழில்களை நடத்தும் ஐந்து இந்திரியங்களே இங்கு ஐவர் எனப் படுவன. அஃறிணையான பஞ்சேந்திரியங்களை 'ஐவர்' என்று உயர்த்திக் கூறியது. அவற்றின்மீது தமக்குள்ளே சேற்ற மிகுதியையும் அவற்றின் கொடுமைக் கனத்தையும் காட்டுதற்கென்க. திணை வழுவுமைதி யென்பர் தமிழர். இவ்விந்திரியங்கள் தத்தமக்கு வேண்டிய விஷயங்களைப் புசிப்பதற் காக அருவித்தின்னும். அதைப்பரம போக்கியமாகக் கொள்ளுவர் ஸம்ஸாரிகள். அங்ஙனல்லாமல் நெஞ்சே! நீ அருவருப்புக்கொள்ளுவாயாகில் திருவல்லவாழ்ப் பகுதியைப் பொருந்தி வாழ்ந்திடு வாயாக வென்றாயிற்று.

வேதம் நான்கு-ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் அதர்வணவேதம் என்பன. அன்றி தைத்திரியம், பௌடியம், தலவகாரம், சாமம் என்னுமிவை யென்றலுமாம். இவற்றுக்குத்திருவினார் என்று அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டதானது மானிடர்க்குரிய குற்றங்களுள் எதுவுமில்லாமை பற்றி. ஐந்து வேள்விகளாவன - பிரமயஜ்ஞம் தேவயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம் மநுஷ்ய யஜ்ஞம் என்பனவாம். இவற்றுள், வேதமோதுதல் பிரமயஜ்ஞம்; யாகஞ் செய்தல் தேவயஜ்ஞம்; பனியீதல் பூதயஜ்ஞம். பித்ருக்களை யுத்தேசித்துத் தர்ப்பணம் விடுதல் பித்ருயஜ்ஞம்; விருந்தினர் களுக்கு உணவளித்தல் மநுஷ்யயஜ்ஞம். அங்குமூறும்—சீக்ஷா, வியாகரணம் சந்தஸ் நிருக்தம் ஜோதிஷம் கல்பம் என்று வேதாந்தங்கள் ஆறு. ஆக, நாலுமைந்து மாறும் வல்லவர்கள் மலிந்த விடம் திருவல்லவாழ் என்றதாயிற்று. (6)

7. நோயெலாம் பெய்ததோ ராக்கையை மெய்யெனக் கொண்டு வாளா
பேயர்தாம் பேசுமப் பேச்சைநீ பிறையெனக் கருதினயேல்
தீயுலா வெண்கதிர்த் திங்களாய் மங்குல்வானாகி நின்ற
மாயனார் வல்லவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

மனமே! எல்லா நோய்களையுமிட்டுப் பண்ணின சரீரம் உண்மையில் பொய்யாயிருக்க. அதனை மெய்யென்றே யெண்ணிக் கொண்டு அவிலேவிகள் வினாகப் பேசுகிற பேச்சுக்கள் பல வகைப்பட்டிருக்கும்; இவ்வுடலுக்கு மேற்பட வேறொரு பொருள் கிடையாதென்றும், ஆத்மா பரமாத்மாவென்று இரண்டு பொருள்கள் உள்ளனவாகச் சொல்லுவது மாயப்பேச்சென்றும்; அப் படியிருந்தால் ஒரு நாளாகிலும் அவை கண்ணுக்குப் புலப்படமாட்டாவா? ஒருநாளும் ஒருவர்க் கும் புலப்படாமையினால் அவை அஸ்தியங்களேயென்றும், காண்கிறவுடலுக்குத் தொண்டு பூண் டொழுக வேண்டுமேயல்லது காணாதவற்றுக்காக ஒன்று செய்வது தவறென்றும் இப்படி யெல் லாம் பேசிப் பாமரர்களை மயக்குவார்கள் நாத்திகர்கள்: அத்தகைய பேச்சுக்களைப் பிசகென்று நீகொள்ளக்கடவை. அங்ஙனம் கொண்டாயாகில் திருவல்லவாழ்ப்பதியைப் பொருந்தப்பார். அந் தத் திருப்பதி யாருடையதென்றால், தீயுலாவெண்கதிர்த் திங்களாய் மங்குல்வானாகி நின்ற மாயனார்

டையது. ஸூரியனாகவும் சந்திரனாகவும் ஆகாசமாகவும் பரப்பி சிந்தித்த பெருமானையே தென்கை.

உலகிற் காணும் எல்லாப் பொருள்களையும் புகவான் படைத்தபோது, குயவன் பானையையும், சேணியன் ஆடையையும் படைப்பது போலல்லாமல் படைத்த பொருள்களோடும் அப்பவான்தான் உள்ளே புகுந்து வியாபித்து நிற்பதாக நூற்கொன்கை. “தத் ஸ்ருஷ்ட்வா : ததேவாநுப்ராவிசத்” என்று தைத்திரீயோபநிடதம் ஓதியிருப்பது காண்க. ஆகவே ஸகலபதார்த்தங்களும் பகவதாத்மகமாகவே யிருப்பதுபற்றி “வெங்கதிர்த் திங்களாய் மங்குல்வானாகி நின்ற மாயனார்” எனப்பட்டதென்க. “நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய், சீராகடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாய் அயனனாய்” “கொண்டல் மாருதமும் குரைகடலேழும் ஏழுமாமலைகளும் விசம்பும், அண்டமுந்தானாய் நின்றவெம்பெருமாள்” என்றிங்ஙனேயுள்ள பலபல பாசரங்கள் காண்க. (7)

8. மஞ்சசேர் வானெரி நீர்நிலங் காலிவை மயங்கி நின்ற
அஞ்சசே ராக்கையை அரண மன்றென் றுய்யக் கருதினுயேல்
சந்துசேர் மென்முலைப் பொன் மலர்ப்பாவையுந் தாமும் நாளும்
வந்துசேர் வல்லைவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருவுநெஞ்சே.

நெஞ்சமே! மேகங்கள் சேர்ந்த ஆகாயம் நெருப்பு நீர் நிலம் காற்று ஆகிய இப்பஞ்சபூதங்கள் சேர்ந்த சேர்க்கையாகிய இவ்வுடலைப் பொருள்படுத்தாமல் நீ உய்ந்துபோக நினைத்தியேல், எம் பெருமான் பெரியபிராட்டியாரும் தானுமாய்க் கூடி வாழமுடிமான திருவல்லவாழ்த் திருப்பதியைச் சேருவாயாக என்றாராயிற்று.

இவ்வுடல் பஞ்சபூதங்களினாலாக்கப்பட்டது. ஆனதுபற்றியே சரீரம் பாஞ்சபௌதிக பிண்டமென வழங்கப்படுகிறது. வடமொழியாளர் மரணத்தைப் பஞ்சகா என வழங்குவர். பஞ்சபூதங்கள் ஒன்று சேர்ந்து வடிவெடுத்தால் அதை ஜன்மமென்கிறது. அவை தனித்தனியே பிரிந்து ஐந்தாக ஆய்விட்டால் மரணமெனப்படுகிறது. ஆகவே பஞ்சபூத பிண்டமான இவ்வுடலைப் பேணுதே ஞானமும் ஆனந்தமுமே வடிவெடுத்த ஆன்மாவைக்கொண்டு கடைத்தேற வேண்டுமென்று பாரிப்பது தகுதி: அங்ஙனம் பாரிக்குமிடத்துத் திருவல்லவாழ்ப்பதியே தஞ்சமெனத் தட்டில்லை.

அபராதங்களை அளவுகடந்து செய்திருக்கின்ற நாம் எம்பெருமானெதிரேபோய் நிற்க வழியில்லையே; அவன் குற்றங்களுக்குத் தக்கபடி தண்டிப்பவனாகையாலே அவனது தண்டனைக்குத் தானே நாம் உட்பட வேண்டியிருக்குமென்று நெஞ்சதரும்ப, அதற்குத் தேறதல் கூறுகின்றது முன்னுமடி. “நீரிலே நெருப்புக் கிளருமா போலே குளிரீந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தாலே சேற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக” என்றும் “திருவடியைப் பொறுப்பிக்கு மிவள் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிறே” என்றுமுள்ள முழுக்கூப்படி ஸ்ரீஸூக்திகளை ஈண்டு நினைப்பது. இதைச் சிறிது விவரிப்போம்.

குளிரீந்த தண்ணீரிலே நெருப்பு அணுகமாட்டாது என்றிருக்கச் செய்தேயும் கடலிலே படபாக்கி கிளர்வதாகக் காண்கிறோம். அது போலத் தண்ணீரிலே வடிவெடுத்திருக்கின்ற எம் பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே இந்த ஸம்ஸாரி சேதனர் அளவுகடந்து பண்ணின அபராதமடியாகச் சேற்றம் பிறந்துவிடும்; பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது பெரிய பிராட்டியாருக்காக. இவளுடைய உபதேசாதிகளாலே எம்பெருமான் நிக்ரஹசங்கற்பத்தைவிட்டு அநுக்ரஹசங்கற்பத்தை ஏற்றுக்கொள்வன். இது ஸம்பாவிதமோ? என்ன, ஸம்பாவதமேயென்று முதலிக்கப்படுகிறது. சீதைப்பிராட்டி அசோகவனத்தில் சிறையிருந்தபோது ஆஞ்சநேயர் அங்கு வந்து காண்கையில் அரக்கியர்களால் பிராட்டிபடும் நலிவுகளைக் கண்டு மனங்கவங்கி, அக்தரங்கரசன் இவர்களை

இப்போது நாம் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை; இராவணன் மாண்டு இராகவன் வெற்றி பெற்ற பிறகு இங்கு வந்து இவர்களைச் சித்திரவதஞ் செய்வேன்' என்று போயினன். பிறகு இராவணன் மாண்டனாக உடனே பிராட்டியிடம் ஓடிவந்து "பத்துமாதம் உம்மைப் படாதபாடும்படுத்தின இவ்வரக்கிகளை இப்போது சித்திரவதம் செய்யவே வந்திருக்கிறேன், அனுமதியளிக்கவேணும்" என்ன; பிராட்டி இதமான வார்த்தைகளைக் கூறி அவ்வனுமனது முயற்சியை மாற்றிவிட்டாளென்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் வாசிக்கிறோம். இங்ஙனம் முரட்டுப் பிடிவாதமுள்ள குரங்கையே திருத்துமவ ளான பிராட்டி, பரம ரஸிகனும் தனக்கு விதேயனுமான எம்பெருமானைத் திருத்துவதில் அருமை யுண்டோ என்கை. ஆக, காருண்யமே வடிவெடுத்த கமலை உடனிருக்கையாலே நாம் நமது குற்றங்குறைகளைச் சிந்தைசெய்து கவலைப்படாமே கூசாது புகலாமென்றதாயிற்று. (8)

9. வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியா ரென்றிவ ரோதுகின்ற
கள்ளநூல் தன்னையுங் கருமமன்றென் றுய்யக் கருதியுயல்
தெள்ளியார் கைதொழுந் தேவனுர் மாமுந் ரமுதுதந்த
வள்ளலார் வல்லைவாழ் சொல்லுமா வல்லையாய் மருவுதெஞ்சே.

கீழ் எட்டுப் பாசுரங்களிலும் அருளிச்செய்தபடியே, ஆபாசபந்துக்கள் உற்றதுணைவரல்லர் என்கிற வுணர்ச்சியும், விஷயபோகங்கள் நமக்கு விஷமேயென் சிறவுறுதியும், இஹலோகத்துச் செல் வம் நிலை நிற்பதன்று என்கிற அத்யவசாயமும், இவ்வுடல் துச்சம் என்னு முணர்ச்சியுமுண்டாகப் பெற்றாலும், வேதத்திற்குப் புறம்பான மதங்கள் கண்டவிடமெங்கும் பரவிக்கிடக்கையாலே அவற்றில் அந்வயிக்கப் பெருமையாகிற பாக்கியமுண்டாவது அரிதாதலால் அதனை இப்பாசுரத்தில் காட்டுகின்றார்.

வெள்ளியார்; வெள்ளியென்று சுக்கிரனுக்குப் பெயர். லோகாயதம் என்கிற நாத்திக மதத்திற்கு அவன் பிரவர்த்தகனாகையாலே வெள்ளியாரோதுகின்ற கள்ளநூல் கருமமன்று என்று கொள்ளுமாறு கூறுகின்றார். பிண்டியார் பிண்டியென்று அசோகமாத்திற்குப் பெயர். அதனை இருப்பிடமாகக் கொண்ட அநகதெய்வம் ஜைனர்களுடையது. ஜைனமதத்தினரான பணவந்தி முனிவர் இயற்றிய நன்னூலின் தொடக்கத்திலுள்ள கடவுள் வணக்கத்தில் "பூமலிய சோகின் புனைநிழலமர்ந்த" என்றது காண்க. போதியார்-போதியென்று அரசமரத்திற்குப் பெயர், அதனை இருப்பிடமாகவுடையது புத்ததேவதை. புத்ததேவனைப் போதி வேந்தனென வழங்குதல் காண்க. ஆகவே போதியாரென்று பெளத்தரைச் சொன்னபடி ஆக இப்படிப்பட்ட பாஹ்யமதஸ்தர்களின் கொள்கைகள் நமக்கு உபாதேயமல்லவென்று துணிந்து வைதிக ஸம்பிரதாயநிஷ்டையுடைய யாகில், நெஞ்சமே! ஸ்வரூப ஞானிகளால் ஸேவிக்கப்படுபவரும், பிரயோஜனாதரபரர்க்குங்கூட உடம்பு நோவக் கடல்கடைந்து அமுதமளித்தவருமான பெருமாள் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடமான திருவல்லவாழ்ப்பதியை மேவித்தொழுவாயாக என்றாராயிற்று.

தெள்ளியார் கைதொழுந் தேவனுர்: தெளிவுள்ளவர்கள் தொழும் பெருமாளென்றபடி. எது பரதேவதை என்னும் விஷயத்திலே கலக்கமற்றிருப்பவர்களும், 'உபாய உபேயங்களிரண்டு மவனே' என்று தெளிந்திருப்பவர்களுமான வைணவர்கள் தொழுந் தெய்வமென்க. முநீர் - முநீர் ரென்றபடி. தொகுத்தல் விகாரம். முநீர் என்றலுமுண்டு.

மேற்பாசுரம் இப்பதிகம் கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுவது.

ஸம்வாத ஸம்மார்ஜந்.

—000—

(சென்ற மாதத் தொடர்ச்சி.)

11. ஸ்ரீரங்கதேசிகவிக்ரஹப் புறப்பாட்டின் பிரசங்கம். ஸம்வாதச் சுருணை பக்கம் (10ல்)
 “ஸ்ரீரங்கத்தில் தேசிகனை உத்ஸவகாலங்களில் வெளியில் எழுந்தருளப்பண்ணுவதற்காகப்
 பிறர் செய்யும் ப்ரயத்னங்களை அவ்வப்பொழுது பரிசு வொட்டாமல் தடுத்து வருகிறார்
 குண்டலம் ஸ்வாமி யென்கிறார்களே, அதன் உண்மையாது?” என்று சிஷ்யன் கேட்பதாக
 வைத்து, அதற்கு ஆசாரியன் - “சே சே! இவ்விஷயம் உண்மையாயிராது, குண்டலம் ஸ்வா
 மிக்கு வடகலையாரிடம் த்வேஷமிருந்த போதிலும் பரமாசார்யனான ஸ்ரீ தேசிகனிடம் த்வேஷ
 மிருக்கக் காரணமில்லை; மிகப்பெருந்தன்மையுடையவர்; நம் அண்ணாபோல் இந்த ஸ்வாமி
 தேசிக தூஷகரல்லர்” என்று கூறி முடித்ததாகக் காண்கிறது. இங்கு விரிவாகவுரைக்கிறோம்.
 தேசிகவிக்ரஹப்புறப்பாட்டைத் தடுப்பதற்கு தேசிகத்வேஷமே காரணமென்று இவர் முடிவு
 கட்டிவிட்டார். “தேசிகத்வேஷிகள் நிரம்பிய இடங்களில் தேசிக விக்ரஹப் புறப்பாடுகளும்,
 பிள்ளைலோகாசார்ய வரவரமுதி த்வேஷிகள் நிரம்பியவிடங்களில் அவ்வாசிரியர்களின் புறப்
 பாடுகளும் நிராபாதமாக நடந்துகொண்டிருக்கிறதே, இது எப்படி?” என்று கேட்டால் வாய்
 திறக்கவில்லாரிவர். சிறிது விவேகித்து விடை கூறுவதானால் “பிரபலமான ரிகார்டுகள் விளங்கு
 மிடங்களில் யாருடைய த்வேஷமும் யாதும்செய்யமுடியாது” என்று ஸமஞ்ஜஸமானவிடை கூறு
 லாம். * தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்தான் வாழியே என்று உலகமெல்லாம்
 வாழ்த்துகிறபடி ஸ்ரீரங்கலக்ஷ்மிக்கு மூலகாரணபூதரான எம்பெருமானுக்கு ஸ்ரீரங்கத்தில் வரு
 ஷோத்ஸவ மாலோத்ஸவாதிகளை வெகுவிபவமாக நடத்தவேணுமென்றும், இரண்டு வேளைக
 ளிலும் வாஹனப்புறப்பாடுகளும் வெளிவிதிகளில் நடத்தி ஸேவிக்க வேணுமென்றும் சில
 மஹாதனிகர்கள் ஆசைப்பட்டு நடத்தமுயன்று இதைப் பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தடைசெய்ய
 முன்வந்தால் அவர்களை பகவத்ராமாநுஜ த்வேஷிகளாகப் பறைசாற்றவேண்டியதுதானே.
 பெரிய பெரிய தேவஸ்தானங்களில் நடத்தப்படுமவற்றுக்கும் நிறுத்தப்படுமவற்றுக்கும் அல்ப
 ஸக்திகர்களான மநுஷ்யர்களின் முயற்சிதான் காரணமென்று கொள்வாருடைய விவேகம்
 மிகச் சிறந்ததே.

உலகுக்கெல்லாம் ஒரு தத்துவமுணர்த்துவோமிங்கு ராவண வ தமென்கிறவொரு
 பெரியகாரியம் நடந்திருக்கின்றது. இதைச் செய்தவர் சக்ரவர்த்தி திருமகனொன்று உலக
 மெல்லாம் க்ரஹித்திருக்கிறது. ராவணஹந்தா என்றும் தசாநந நிஷுலதந; என்றும் பெரு
 மாள் அந்நாள் தொடங்கி இந்நாள்வரையில் போற்றப்பட்டு வருகிறார். ஆனால் மந்தோதரி
 யின் ஒரு சுலோகம் இதனைக் கண்டித்திருக்கின்றது. கேண்மின், காண்மின். இராவணன்!
 மாண்டவுடனே போர்க்களத்தில் புரண்டு புலம்பவந்த மண்டோதரி “இந்திரியாணி புர
 ஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா, ஸ்மரத்பிரிவ தத் வைரம் அத்ய தைரேவ நிர்ஜித:” என்கிற
 சுலோகத்தினால் தத்துவத்தைச் செவ்வனே வெளியிட்டிருக்கின்றாள். மாண்டுபோன ராவ
 ணனையே முன்னிலைப்படுத்திச் சொன்ன வார்த்தையிது. இதன் கருத்து யாதெனில்; ராவண!
 கருணாநிதியான காகுத்தர் உன்னை வதம் செய்யவில்லை; அவர் வதம் செய்யவும் மாட்டார். நீ
 உன்னுடைய இந்திரியங்களினாலேயே கொலையுண்டொழிந்தாயத்தனை. பண்டு எந்த இந்
 திரியங்களைக் காவலிவிட்டுச் செறுத்துக் கடுந்தவம் புரிந்து வித்திபெற்றனையோ அந்த இந்திரி
 யங்களே கறுவு வைத்துக்கொண்டிருந்து உன்னைத் தம் வசப்படுத்தி மாய்த்துவிட்டன என்று
 உண்மையை உள்ளபடி வெளியிட்டனள். “தைரேவ நிர்ஜித:” என்றவிடத்து ஏவகாரத்தி
 னால் ‘இராமபிரான் வதைத்ததாக நினைப்பது தவறு’ என்பதையும் காட்டி விட்டாள்.

ப்ரக்ருத விஷயத்திலும் இதே ரீதியைக் காணவேணும். விவரித்துக் காட்டுகிறோம்.
 ஸச்சரித்ரரஷையில் ஏந்த புண்ட்ராகாரத்தை வெறுத்துக் கண்டித்தாரோ அந்த புண்ட்ராகா
 ரமே கறுவுவைத்துக் கொண்டிருந்து மொக்கக் கொலைத்தென்கிற தத்துவத்தை யாரேயறி

வார்? இராவணன் தான் பண்டு பங்கப்படுத்தியிருந்த இந்திரியங்களுக்கு வசப்படாமலிருந்தானாகில் அவனுக்கு பிராணபங்கம் நேர்ந்திருக்குமா? என்று வினவினால் நேர்ந்திருக்கமாட்டா தென்றுதானே சிறுபிள்ளையும் பதில் சொல்லும். அவ்வண்ணமாகவே வேதாந்தவாசிரியரும் தாம் பண்டு பங்கப்படுத்தின புண்ட்ராகாரத்தை அருகே வரவொட்டாமல் தடுத்து அதற்கு வசப்படாதிருந்தாராகில் அவருடய வெற்றிப் பறப்பாட்டுக்கு இடையூறு நேர்ந்திருக்குமா? என்று கேட்டால் ஒருகாலும் நேர்ந்திராதென்றே சிறுவரும் சொல்லுவர். இங்கு உபமானோபமேயங்களில் ஆழ்ந்து ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும். ராவணன் விஷயத்தில் மண்டோதரி கூறிய இரண்டு விஷயங்களும் ப்ரமாண ப்ரதிபந்தங்கள்; பண்டு இந்திரியஜயம் பண்ணி லோகத்ரயஜயம் பெற்றது. பிறகு இந்திரியவஸ்யனாகி பங்கப்பட்டது ஆசிரியிரண்டும் ஸப்த ப்ரமாணஸித்தம். அப்படியே ப்ரக்ருதத்திலும் தெரிவிக்கப்பட்ட இரண்டு விஷயங்களும் ஸப்தப்ரமாண ஸித்தந்தானே? என்று ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும். வேதாந்தவாசிரியரை மற்றையாழ்வாராசாரியர்களோடொக்க கோஷ்டியில் பிரவேசிப்பதற்குத் தடை செய்யாதிருந்த புண்ட்ராகாரம் எது? தடை செய்த புண்ட்ராகாரம் எது? என்பதைத் தெரிந்துகொள்வதில் அருமையில்லை. அங்கு அவருடைய ஸன்னிதி வாசலில் அத்யாபி விளங்குகின்ற புராதனமான கர்ரைக்கட்டிடத் திருமண்காப்பு ஆகாரமானது தடை செய்யாதிருந்த புண்ட்ராகாரமென்றும். இதற்கு விப்ரதீபமான புண்ட்ராகாரந்தான் தடைசெய்தது என்றும் ராஜாஜ்ஞையா ிற ப்ரபல ஸப்த ப்ரமாணத்தினால் உலகம் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறது. தடை செய்ததாகச் சொல்லப் படுகிற புண்ட்ராகாரமானது ஆசிரியரால் ஸச்சரித்ரரக்ஷாக்ரந்தத்தில் பங்கப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதா? என்பதை விசாரித்து நிர்ணயிப்பதுதான் மிக முக்கியமானது. காஞ்சீஸ்வாமி வெளியிட்டிருக்கிற 'தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயம்' என்கிற க்ரந்தத்தின் முடிவிலும் 'ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ஸாரநிதி என்கிற க்ரந்தத்தின் முடிவிலும் இவ்விஷயம் விசதமாக விளக்கப்பட்டிருப்பதனால் இங்கு விரிவு அநபேக்ஷிதம். ஆக உபமானோபமேயங்கள் ஸுகடிதமாயின.

உண்மையுணர்ந்து கூறிய மண்டோதரியின் வாக்குப்படி பெருமாள் ராவணனுந்தாவன்றிக்கேயிருக்கச்செய்தேயும், உலகமெல்லாம் அவரையே ராவணனுந்தாவென்று சொல்லவும் அங்ஙனே அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கவும் ப்ராப்தமாயிருப்பது போல ப்ரக்ருத விஷயத்திலும் தத்துவம் யாவார்க்கும் வெளிப்படையாயிருக்கச்செய்தேயும் விவாதப்புறப்பாட்டின் ப்ரதிஷேதத்திற்குக் குண்டலம் ஸ்வாமிதானே காரணமென்று சிஷ்யன் சொல்லுவதும். சே சே' அவர் காரணமன்று; அண்ணாஸ்வாமிதான் காரணமென்று ஆசாரியன் ஸ்தாபிப்பதும் நன்றே; மிக வழகியதே. ஸ்ரீரங்கத்தில் தேசிகனைக் கிளப்ப ப்ரபல புருஷர்கள் செய்த ப்ரபலபாயத்னங்களை அண்ணாஸ்வாமி காஞ்சீபுரத்திலிருந்துகொண்டே அவஸீலையாகப் பொடிபடுத்தி வருகின்றாரென்று தெரிந்துகொண்டு இதை அச்சிட்டுப் பிரசுரமுஞ் செய்கின்றவிவர்கள் அண்ணாஸ்வாமியின் அதிமாநுஷசக்திவிசேஷத்தையும் ருஜுமார்க நிஷ்டையையுங்கண்டு ஈடுபட வேண்டியிருக்க.....இதற்கு மேல் நாமென்ன எழுதவேண்டும். ஸமீப காலத்தில் ஸ்ரீஸ்வாமி பிரசுரித்துத் தென்னாடும் வடநாடும் பரவியிருக்கிற ஸஹ்ருதய ஹ்ருதயேயஸ்ஸாஸமென்னும் ஸம்ஸ்க்ருதச் சிறுநூலில் (பக்கம் 6ல்) "साचातां दूरे" இத்யாதித்யான 9 வரிகொண்ட பாராவை ஸாரஜ்ஞர்கள் முக்கியமாகச் சிந்தையிற் கொள்ளவேணும். அதன் கருத்துச் சுருக்கம் வருமாறு: மணவாளமாமுனிகளின் அந்தேவாஸியாக த்ரிஜகத் ப்ரஸித்தான அழகிய மணவாளன் ஸத்தர்ஸந துரந்தரனாகையாலே அப்பெருமான் தனது தீக்ஷாவிசேஷத்திற்கு மாறாக எதையும் இறையும் நடத்திக்கொள்ளமாட்டானென்று திடநம்பிக்கை கொண்டவர்களான ஸாத்விகர்கள் மார்பிலே கைவைத்துறங்கா நின்றார்கள். 'सर्वमर्थवता जितम्' என்றிருக்குமிவர்கள் ஒருகால் அகடித கடநாஸமர்த்தர்களாய்விட்டாலும் வேதாந்தவாசிரியர் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத் தலைவரே. யென்பது பொன்னெழுத்தில் பொறிக்கப்பட்ட சிலாசாஸநமேயாம் என்பதாம். இவ்விஷயத்தில் அந்த உல்லாஸ நூல் நிஷ்பக்ஷபாதர்களான விவேகிகளுக்கு உச்சிமேல் வைத்து மெச்சத்தக்கதாக விளங்குவதால் இங்கு விஸ்தரம் விடுக்கப்பட்டது.

அன்று' என்றால் அதை ஸ்ரீ ராமாயணங்கொண்டே நன்கு முதலிக்கின்றோம்.

37. ஸ்ரீ ராமாயண யுத்த காண்டத்தில் விபீஷண சரணாகதி ப்ரகரணமொன்று வருவது யாவருமறிந்ததே. இராவணன் தம்பியான விபீஷணனாவான் சக்ரவர்த்தி திருமகனாப் பக்கலிலே வந்து அடைக்கலம் புகுகிறான். நேர்கொடு நேரே பெருமாள் திருவடிகளிலே வந்து பணியாமல் வானர வீரர்களை நோக்கி

“निवेदयत मां क्षिप्रं विभीषणमुपस्थितम् । सर्वलोकशरण्याय राघवाय महात्मने ”

என்று, என்னைப் பெருமாள் அங்கீகரிக்கும்படி நீங்கள் செய்ய வேணுமென்று வேண்டிக் கொண்டான். ஸத்ருபக்ஷத்தில் நின்றும் வந்தவிவனை அங்கீகரிக்கவே கூடாதென்று வானர வீரர்கள் பிரபலமாகத் தடை செய்தனர். அப்போது பெருமாள் 'அவனை அங்கீகரிக்கில் என்ன ஹாலி விளைந்திடும்? சொல்லுங்கள்' என்று நியமிக்க, அதற்கு ஸுகிரீவாதிகள் விளையக்கூடிய விபத்துக்களை எடுத்துரைக்க, அப்போது பெருமாள் தாம் மறைத்து வைத்திருந்த ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் மறந்து ஒரு வார்த்தையருளிச் செய்தார். (அதாவது)

“पिशाचान् दानवान् यक्षान् पृथिव्यां चैव राक्षसान् । अङ्गुल्यग्रेण तान् हन्याम इच्छन् हरिणेश्वर—

பிசாசாந் தானவாந் யக்ஷாந் ப்ருதிவ்யாஞ்சைவ ராக்ஷஸாந், அங்குல்யக்ரேண தாந் ஹந்யாம் இச்சந் ஹரிகணேசுவர ! ” என்றார். இதில் இச்சந் என்றதன் சுவடு ஆர்க்குமறிவரிது.

38. “அங்குல்யக்ரேண ” என்று முன்னம் சொன்னதற்கு இச்சந் என்றது அபவாதம். எத்தனை ப்ரதிபக்ஷங்கள் ஒன்றுகூடி வந்தாலும் அத்தனையையும் ஆயுதஸஹாயமுமின்றிக்கே விரல் நுனியாலே பொடிபடுத்தி விடுவேனென்று சொன்னார் முன்னம். அத்தனை காயக்லே ஸமும் வேண்டா ; இச்சாமாத்திரத்தினால் தொலைத்திடுவேனென்கிறார் இச்சந் என்பதனால். இச்சையாவது ஸங்கல்பம். “विश्वं धियैव विरचय्य निचाय्य भूयस्संजुषः” என்று

ஆழ்வானருளிச்செய்தபடி விபுலப் ப்ரபஞ்சங்களின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நான் எந்த ஸங்கல்பத்தினால் நிர்வஹித்து வருகிறேனோ, அந்த ஸங்கல்பத்தைக்கொண்டே தொலைத்திடுவேன்காண் என்பது இங்கு மருமமான கருத்து. இந்த வார்த்தை (அவதாரத்தில்) பெருமானுடைய திருவாக்கினின்று வரத்தகாதது. ஆரம்பத்தில் வால்மீகி முனிவரின் வினாவில் “ஜ்ஞாதுமேவம்விதம் நாம்” என்றுள்ளது ; நாரதமஹர்ஷியின் விடையிலும் “தைர்யுக்த: ச்ருயதாம் நர:” என்றுள்ளது. ராஜஸபையில் வந்து “அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம்” என்று சொன்ன முனிவர் தாமும் ஏகாந்தத்திலே “உத்திஷ்ட நரசாரதூல ! ” என்று விளித்தார். பெருமானுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடைபெற்றமையைச் சொல்லுமிடத்தும் “அப்யஷிஞ்சந் நரவ்யாக்ரம்” என்றது. இவற்றுக்கெல்லாஞ் சேர, தாமோ “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே” என்றார். இப்படியாகவன்றோ மறைத்து வைக்கப்பட்டது ஸ்வஸ்வரூப யாதாத்மியம். இதற்குச் சேராதபடியன்றோ “தாந் ஹந்யாம் இச்சந்” என்னப்பட்டது.

39. இப்படிப்பட்ட ஸக்திவிசேஷத்தையுடையவரான பெருமாள் ராவணவதத்திற்காகத் திருவவதாரம் செய்தாரென்கை வியப்பினும் வியப்பன்றோ! ஆழ்வாரருளிச் செய்வது பாரிர், “நாட்டில் பிறந்து படாதனபட்டு மனிசர்க்காய், நாட்டை நலியுமரக்கரை நாடித்தடிந் திட்டு” என்பது திருவாய்மொழிப்பாசரம். “படாதனபட்டு” என்பதற்கு நம் பேராசிரியர்களின் வியாக்கியானம் “கர்மவச்யர்களான ஸம்ஸாரிகள் படாதவற்றையும் பட்டு” என்று. எதற்காக இப்படி படாதனபடுவதற்கு அவதரிக்கவேணும்? பவபூதிமஹாகவி இயற்றிய உத்தரராமசரித நாடகத்தில் பெருமாள் சம்பூகவதத்திற்காகத் தண்டகாரணியம் சென்ற உத்தர ஸ்ரீராமாயண கதையைக் கூறுமிடத்து, “செறிதவச் சம்புகன் தன்னைச் சென்று கொன்று” (பெருமாள் திருமொழி 10—9) என்கிறபடியே சம்புகவதம் நிகழ்ந்த

பின்பு பெருமாள் பண்டு பிராட்டியோடு கூடவிருந்து அநுபவித்த வநஸன்னிவேசங்களைக் கண்டும் பண்டைய அநுபவங்களை நினைத்தும் சோகம் தாங்கமாட்டாமல் ஒரு மரத்தடியிலே வீற்றிருந்து விம்மிவிம்மியழ, வநதேவதை வந்து 'ஏனய்யா அழுகிறீர்? என்று கேட்க, "दुःखसंवेदनायैव रामे चैतन्यमाहितम्— துக்கஸம்வேதநாயைவ ராமே சைதந்யமாஹிதம்" என்று பெருமாள் அதற்கு விடை கூறியதாக வைக்கப்பட்டது. துக்காநுபவத்திற்கென்றே ராமன் பிறந்ததாகக் கூறினபடி.

40. இப்படி துக்காநுபவ ஹேதுவான ஜனனத்தைப்பண்ணி வருந்தியதேன்? ராவணாதிகளான தீய வரக்கர்களின் ஸம்ஹாரம் எளிதிற் செய்ய முடியாமையினால் தான் நாட்டிற் பிறந்து படாதனப்பட்டார் என்று அறிவிதிகள் பதில் சொல்லவேண்டி வரும். இத்தகைய கூற்றுக்களுக்குச் சிறிதும் இடமில்லாதபடியன்றோ ஸ்ரீராமாயணத்தில் கதாஸந்தர்ப்பங்கள் அமைந்துள்ளன. கீழே விபீஷண சரணாகதி கதையொன்று சொன்னோம். அதற்கு அடுத்தபடியுள்ள கதையொன்று சொல்லுகிறோம் கேண்மின்.

41. பெருமாள் இலங்கை செல்வதற்குக் கடற்கரைவந்து சேர்ந்தவாறே "அப்ரமேயோ மஹோததி:" என்னப்பட்ட இப்பெருங்கடலைக் கடப்பது எங்ஙனம் என்கிற விசாரமுண்டாயிற்று. அப்போது பெருமாள்

"तपसा सेतुबन्धेन सागरोच्छोषणेन वा । सर्वथा सुसमर्थोऽस्मि सागरस्यास्य लघने ॥"

என்று, இக்கடலைக் கடப்பது எனக்கு அரிதன்று என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் சுகஸாரணாகதி கதைகளும் விபீஷண ஸமாகம கதையுமாகச் சில இடைக்கதைகள் குறுக்கிட்டதனால் கடலைக்கடக்கும் சிந்தனை தலைமடிந்திருந்தது. விபீஷணபரிக்ரஹம் நிறைவேறியபின்பு, இடையில் தலைமடிந்திருந்த அந்த சிந்தனை தலையெடுக்கத் தொடங்கியது. அப்போது, விபீஷணஸ்வரான் என்ன உபாயம் சொல்லுகிறானோ அதையனுட்டிப்பதென்று பெருமாள் திருவுள்ளம் பற்றலாயிற்று. விபீஷணஸ்வரான் தெரிவித்த உபாயம் யாதெனில், "समुद्रं राघवो राजा शरणं गन्तुमर्हति— ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி" என்று விபீஷணன் வாக்கில் வெளிவந்தது. அவன்தான் பெருமாள் பக்கலிலே வந்து புகும் போது "ஸர்வலோகசரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே" என்று சொல்லியிருக்கிறான். ஸர்வலோக சரண்யரான பெருமானையா நாம் உவர்க்குழியை நோக்கி சரணாகதி செய்யச் சொல்லுவது! என்று விமர்சியாமல், தான் சரணாகதியாலே பேறு பெறக் கண்டதனால் பெருமானும் சரணாகதியினாலேயே பேறு பெறவல்லவர் என்று துணிந்து *ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி* என்றான். 'நானாவது சரணாகதி செய்யவாவது' என்று சொல்லிப் பெருமாள் அதை மறுத்திருக்கலாம். அவரோ *ममाप्येतद्धि रोचते* என்று தமக்கும் இந்த உபாயமே ருசிப்டதாகச் சொல்லி "ततस्सागरवेलायां दर्भानास्तीर्य राघवः । अञ्जलिं प्राङ्मुखः कृत्वा प्रतिशिश्ये महोदधेः ॥" என்கிறபடியே வியமோபேதராய் சரணாகதி செய்தார். *निशास्तिस्रोऽतिचक्रमुः— நிசாஸ்திஸ்ரோதிசக்ரமு: என்று வால்மீகி பகவான் பணித்தபடி மூன்று அஹோராத்ரம் கிடந்த கிடையாகவே யிருந்தார்.

42. பிறகு என்னுயிற்றென்று பார்க்கவேணும். ஸமுத்ரராஜனே வந்து முகங்காட்டிற்றிலன். பெருமானோ "கோபமாஹாரயத் தீவ்ரம்". என்கிறபடியே சீறிச்சிவந்தார். "அஸமர்த்தம் விஜாநாதி மாயம் மகராலய:" என்று, இந்த மீன்படு குட்டம் தன்னை நோக்கிச் சரணாகதிசெய்தவென்னை அஸமர்த்தனாக எண்ணி விட்டது; என்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தை இதோ ஒரு க்ஷணத்தில் காட்டுகிறேன் காண்மின்" என்று சொல்லி இளையபெருமானை நோக்கி,

“चापमानय सौमित्रे ! शरांश्चाशीविषोपमान् । - सागरं शोषयिष्यामि पद्भ्यां चानु सूंगमः”

என்று, கொண்டு வா வில்லையும் கொடிய அம் புகளையும் என்று கோலாஹம் பண்ணித்
பெருமாள். உடனே ஸமுத்ரராஜன் விநீதனாய் வந்து நின்று “ஸ்வாமீ! இப்பண்பாள
னிடத்தில் இங்ஙனையும் சீறியருளலாமோ? கட்டளையிட்டபடி செய்துதலைக்கட்டக் காத்தி
ருக்கிறேனாதோ” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய நிக்ரஹஸங்கல்பம் மாறி அநுக்ரஹஸங்கல்
பம் கொண்ட பெருமாள் ‘கடலரசனே! உனக்காகத் தொடுத்த அம்பை உன் சத்துருக்களின்
மீது விடப்போகிறேன்; உனது சத்துருக்கள் யாவர்? எங்கிருக்கிறார்கள்? சொல்லிக்
காணாய்’ என்றருளிச் செய்ய, “த்ருமகுல்ய இதி க்க்யாத:” என்று தொடங்கி வடபுறத்
திலே எத்தனையோ யோஜனைகளுக்கப்பால் த்ருமகுல்யமென்று ஒரு தீவு இருப்பதாகவும்
அங்குத் தனக்கு சத்துருக்களிருப்பதாகவும் சொல்லி அவ்வசுரர்களைத் தொலைத்திடும்படி
வேண்டினான் கடலரசன். உடனே பெருமாள் ஒரே பாணத்தை அங்குச் செலுத்திக்
கண்ணை மூடித் திறப்பதற்குள் அவனுடைய வேண்டுகோளை நிறைவேற்றியருளினாரென்று
ஸ்ரீராமயணத்தில் கதை வாசிக்கிறோம். Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

43. * தத்ஸர்வம் தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபச்யதி * என்று, உள்ளது உள்ள
படியே பேசுவைக்குமாறு தேவதாப்ரஸாதம் பெற்ற வான்மீகி பகவான் பொய்யாக எழுதி
வைக்க ப்ரஸக்தியில்லை. இவ்வதிமாநுஷ க்ருத்யத்தைச் செய்யப் பெருமானுக்கு ஆற்ற
வில்லையென்று சொல்லப் போகாது. இவ்வரிய பெரிய தொழில் செய்த பெருமாள் அக்
கடற்கரையிலிருந்தே இலங்கையை நோக்கி ஓர் அம்பைச் செலுத்தி ‘அரக்கர் கோமான்
தலையை அறுத்துக்கொண்டு வா’ என்று கட்டளையிட்டால் அறுத்துக்கொண்டு வாராதா?
வாராதென்றால் கீழே சொன்ன கதை பொய்யென்ன வேணும். பொய்மொழி யொன்
றில்லாத மெய்மையாளன் பணித்த புத்தமென்பதை மறக்க வேண்டா. அப்ரமேய
சக்திவாய்ந்த அயோத்தியர்கோமான் அதில் அசக்தனென்று எண்ணவேண்டா. பரிபூர்ண
சக்தியுடைய யிருக்கச் செய்தேயும் ஏன் அது செய்யவில்லையென்று ஆலோசிக்கவேணும்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

44. பஞ்சஸ்தவ மருளிச்செய்த கூரத்தாழ்வான் இரண்டு ஸ்தவங்களில் இக்கதையை
ப்ரஸ்தாவித்து ஓரிடத்தில் பெருமானை நோக்கிக் கேள்வி கேட்கிறார்; மற்றோரிடத்தில்
தாமே ஸமாஹிதராகிறார். அவ்விரண்டையும் கேண்மின். அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தில் (25)

* त्वं दाक्षिणस्य निवसन्नुदधेस्तटेऽपि दूरान्तरोत्तरपयोधिमहान्तरीपे ।

दैत्यान् निजैकशरपारणयन् किमेतां लङ्कां स्थितोऽत्र कुरुषे किल न स्म भस्म—

“த்வம் தாக்ஷிணஸ்ய நிவஸந்நுததேஸ் தடேபி தூராரந்தரோத்தரபயோதிமஹாந்தரீபே,
தைத்யாந் நிஜைகசர பாரணயந் கிமேதாம் லங்காம் ஸ்திதோத்ர குருஷே கில ந ஸ்ம பஸ்ம. *
என்கிற சுலோகத்தில் பெருமானை நோக்கிக் கேள்வி கேட்கிறார்; ‘தேவரீர் தக்ஷிணஸாகரத்
திண் கரையில் நிற்குகொண்டே நெடுந்தூரத்திலுள்ள வடகடலின் தீவிலிருந்த தைத்யர்களை
ஒரு பாணத்தினாலே முடித்தருளிற்று; இப்படிச் செய்யவல்ல அத்புதசக்தி புஷ்கலரான
தேவரீர் அந்த தக்ஷிண ஸாகரத்திலிருந்துகொண்டே ஸந்நிஹிதையான லங்கையை அநாயா
ஸேந அவலீலையாக ஓர் அம்பைச் செலுத்திச் சுடுகாடாக்கியிருக்கலாமே; தூரஸ்த சத்ருக்
களைக் கொல்லவல்ல பாணம் ஸமீபஸ்த சத்ருக்களைக் கொல்லமாட்டாமையில்லையே; இங்
ஙனே அநாயாஸமாக லங்கையைப் பாழ்படுத்தலாமாயிருக்க, அஸேவ்ய ஸேவை முதலான
பரிச்ரமங்கள் பட்டது எதற்காக? என்று இங்குக் கேள்வியுள்ளது.

45. இந்தக் கேள்விக்கு ஸமாதானமுண்டா? இல்லையா? என்று வியர்கிக்க
வேணும். கேள்வியை நோக்குமிடத்து ஸமாதானம் சொல்லுவது அரிது என்றே தோன்

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

றும். ஸமாதானத்தைத் திருவுள்ளத்திற் கொள்ளாமல் கேள்வியை மட்டும் கேட்டுவிட பாட்டார் கூரத்தாழ்வான். ஸமாதானம் யாதெனில், இராவணனை எப்படியாவது முடித்தேவிட வேண்டுமென்று பெருமாள் திருவுள்ளம்பற்றி யிருந்தாராகில் அநாயாஸமாக இருந்தவிடத்திலிருந்தே பாணப்ரயோகமுமின்றியிலே ஸங்கல்பமாத்திரத்தாலும் முடித் திருக்கவமையும்; அப்படிப்பட்ட தீவ்ரமான திருவுள்ளமில்லையே பெருமாளுக்கு. எதிர்த் தலையில் ஆபிமுகக்கயலேசமாவது நேருமாகில் அவனைத்திருத்திப் பணிகொள்ளக்கடவோ மென்றன்றோ பெருமாள் ப்ரத்யாசையோடே கிடந்தது. பெருமாளுக்கு இப்படிப்பட்ட ப்ரத்யாசையிருந்த தென்பதை அடுத்தபடியாகப் பல முகாந்தரங்களினால் முதலிப்போம். அவ்வாசையினால்தான் அவனை அநாயாஸமாக முடித்தருளவில்லை. * பொல்லாவரக்கனைக் கிள்ளிக்கனைந்தானே * என்று ஆண்டாளும். * சதுரமாமதிள் குழிலங்கைக் கிறைவன் தலை பத்துதிரவேரட்டி ஓர்வெங்கணையுய்த்தவன் * என்று திருப்பாணாழ்வாரும் அருளிச்செய்தபடி ராவணஸம்ஹாரம் அவலீலையாகத்தான் நடந்திருக்கிறது. இதில் கதை வளர்ந்திருப்பதைப் பற்றிக் கூரத்தாழ்வான் தாமே மற்றொரு சுலோகமருளிச் செய்துள்ளார். [என்பதைக் சீழே ப்ரதிஜ்ஞையில் காட்டியிருக்கிறோம்.] அதை விவரிப்போமிங்கு.

46. ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் (105)

* कूलेऽध्वेः किल दाक्षिण्य निवसन् दूरोत्तराभ्योधिगान् दैत्यान् एकपतात्रिणाऽच्छिन इतीयं किं-
वदन्ती श्रुता । तत्रैवेश्वरसम्भसां व्यजयथातस्माद्वनाद्रीश्वर ! श्रीमन् सुन्दर ! सेतुबन्धनमुखाः कीडा
स्तवाडम्बरम्—

சுலேப்தே : கில தாக்ஷிணஸ்ய நிவஸந் தூரோத்தரார்போதிகாந் தைத்யாந் ஏகபதத்ரிணா அச்சிநஇதியம் கிம்வதந்திச்ருதா, தத்ரைவேச்வரமம்ஸாம் வ்யஜயதாஸ் தஸ்மாத் வநாத் ரீச்வர ஸ்ரீமந் ஸுந்தர ஸேதுபந்தநமுகா : க்ரீடாஸ் தவாடம்பரம். * என்னுமிந்த ஸ்லோகத்தில் ஒரு தெளிவு காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த சுலோகத்தில் மூன்று பாதங்களாலே பெருமாளுடைய அப்ரதிஹத சக்தி விசேஷத்தை நிரூபித்துக் காட்டியருளி, இப்படி மஹா சக்தியுத்தரான தேவரீர் இருந்தவிடத்திலிருந்தே காரியங்கொள்ளாமல் கடலில் அணைகட்டிக்கொண்டு இலங்கை சென்றது, அங்கே பல பல பரிச்ரமங்கள் பட்டது, அகஸ்த்யமஹர்ஷி யால் ஆதித்யஹ்ருதயம் உபதேசிக்கப்பெற்று அதனால் ராவணவதம் நடந்ததாக ஒரு ப்ரஸித் தியுண்டாம். அது அவகாசமளித்தது ஆக இவை முதலானவையெல்லாம் எதற்கு? என்று நாட்டார்க்கு விசிகித்தை பிறக்கக்கூடுமே; அதற்குப் பரிஹாரம் தெரிவிக்கிறதிங்கு— “ஸேது பந்தநமுகா : க்ரீடாஸ் தவாடம்பரம்” என்று. கருணாகாகுத்ஸ்தனாகையாலே * கொடுமையிற்கடுவிசையரக்கனையும் விடமாட்டாத சாபலத்தாலே அவனையும் அபிமுகனாக்கிக் கொள்ளவேண்டுமென்றே திருவுள்ளமிருந்ததனால் அதற்கு அவகாசமளிக்கிற ரீதியிலே ஆடம்பரமாகச் செய்தவித்தனையென்கை.

47. இராவணனை அபிமுகனாக்கிக் கொள்வதிலேயே பெருமாளுக்கு முழுநோக்கு இருந்ததென்பதை முதலிப்போமினி. விபீஷணாழ்வானைப்பரிக்கரஹிப்பதா? பரித்யஜிப்பதா? என்கிற சர்ச்சை பிரபலமாக நடந்து, பரிக்கரஹிப்பதென்றே ஸித்தாந்தமாகி, ப்ரதிஷேதித்த ஸுக்ரீவமஹாராஜரையிட்டே அவனை அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றிய பெருமாள் “आनयैन हरिश्रेष्ठ ! दत्तमस्याभयं मया— ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட ! தத்தமஸ்யா பயம் மயா” என்று ஸுக்ரீவ மஹாராஜர்க்குக் கட்டளையிட்டாரென்பது பிரஸித்தம். இங்கு அடுத்த வார்த்தை என்னவென்று பார்க்கவேண்டும். “विभीषणो वा सुग्रीव ! यदि वा रावणस्वयम्— இங்குச் சொல்லுகிறதென்னவென்றால்; அபயமளிக்கவேண்டுமென்று கோரி ஆகாசத்தில் வந்து நிற்பவன் விபீஷணனென்று நீங்கள் சொல்வதுதான் எனக்குத் தெரியும்;

रामभद्रावलेपविलोपनम्

श्रीकाशी जगदाचार्यसिंहासनाधीशप्रतिवादिभयङ्कर-अण्णङ्गराचार्यदेहलीनगरात् एतद्विलिखति ।

सहृदयहृदयोल्हासो यात्रामार्ग एव विलिखितः प्रकाशितश्च, तत्रैतानि संशोधनानि अवधेयानि ।

१. आदौ श्लोके बहुकृतीरित्येतत् बहुलकृतीरिति,
२. द्वितीयपुटे सप्तमपङ्क्तौ शाक्यशङ्कमित्येतत् शाक्यशङ्कमिति,
३. पञ्चमपुटे पञ्चमपङ्क्तौ, एवास्माभिरित्येतत् त एवास्माभिरिति, (तत्रैव) आलोढ्य इति,
४. ,, सभायामसदस्यमिति,
५. ,, न तु मनागपि विबाधः इत्येतत् न तु मनागपि विगेय इति,
६. षष्ठपुटे अष्टमपङ्क्तौ-कामं विजयिनी भवतुइति,
७. ,, मुधारसभरीमधरीकरोतीति च संशोधनीयम् ॥

इदानीम् रामभद्रावलेपविलोपनलेखो विलिख्यते । कास्विदस्य प्रसक्तिरिति चेदवधेयम् । तिल-
वलूलूरपुरवासी रामभद्राचार्यनामा कश्चन “दुर्निरीक्षाशिक्षा-२” इति क्षुद्रपत्रिकां कामपि द्राविडभाषया
समुद्रय प्रकाशितवानिति, तस्यामनृतवचांसि भूयांसि लिखितवानिति निरर्थकनिन्दावृन्दानि च प्रपञ्चितवा-
निति च आप्तानां पत्रैरवगच्छामः । शास्त्रीयविषयचर्चावैशारद्यदरिद्राः केवलं पामराणां प्रतारणार्थम् अपभ्रं-
भरितद्राविडगिरा यद्वातद्वा कामं लिखन्तु मुद्रयन्तु प्रचारयन्तु च । अदसीयानि अनृतवचांसि सद्यस्मद्य एव
भङ्गमेतेषां प्रजनयिष्यन्तीति द्राविडदेश्या अचिरेण जानन्ति ज्ञास्यन्ति च । संदेहगन्धोऽपि माभूदत्र ।

एते क्षुद्रकाः शास्त्रीयचर्चासु दवीयांसश्च विप्रलम्भभागिनश्चेति मात्रयाऽत्र निरूपयामः । सहृदय-
हृदयोल्हासे चतुर्थपुटान्ते प्रकाशिते श्रीतोताद्रिमठीयविद्वद्वरेण्यश्रीमुखपत्रे “न दक्षिणानामस्माकं सरणि-
इति दृश्यमानस्य वाक्यस्य यथावस्थितोऽर्थः प्रकाशितश्चर एवास्माभिः । तमर्थमन्तरा नान्यः कोऽपि संघटे-
ति सशपथं ब्रूमः । दक्षिणानामितिपदम् दक्षिणदिगुद्भवानामित्यर्थकमेव, नान्यथेति लिखन्त्येते अनाघात-
शास्त्रगन्धाः । दक्षिणानामितिपदं दक्षिणदेशोद्भवानामित्यमुमर्थं न कथञ्चिदप्यभिदधीत । व्याकरणशास्-
त्रादितप्रकरणे “दक्षिणापश्चात्पुरसस्त्यक्” इति सूत्रं शास्त्रविदस्संविदने । एतत्सूत्रानुसारेण दक्षिणात्य-
इत्येव रूपं सिध्येत् न तु दक्षिणा इति । नानाशास्त्रज्ञानसमृद्धाः श्रीतोताद्रिमठीया विद्रासः तेष्वंशगण्याः श्री-
गोपालार्यवर्या न तावत् शास्त्रज्ञपरिहास्यं प्रयोगं मनसाऽपि चिन्तयेयुः । अथ कथं नु लिखेयुः । दूषणौकदीक्षि-
तानामेतेषां क्षोदीयसामनाघातशास्त्रत्वात्मकमवद्यं श्रीतोताद्रिविद्वद्वरेण्येषु हन्त किमर्थमारोप्यते । ये विद्रास-
त्रिवादास्पदं वाक्यं विलिखितवन्तः, ते तावत्प्रचण्डाण्डिताः, त एव सुविशदं व्याचक्षताम् । एवंविधासु शास्त्र-

रामभद्रावलेपविलोपनम्

श्रीकाञ्ची जगदाचार्यासहायनाधीशप्रतिवादिभयङ्कर-अण्णङ्गरानां देहलीनगरात् एतद्विलिखति ।

सहृदयहृदयोक्तासो यात्रामार्ग एव विलिखितः प्रकाशितश्च, तत्रैतानि संशोधनानि अवधेयानि ।

१. आदौ श्लोके बहुकृतीरित्येतत् बहुलकृतीरिति,
२. द्वितीयपुटे सप्तमपङ्क्तौ शाक्यशङ्कमित्येतत् शाक्यशङ्कमिति,
३. पञ्चमपुटे पञ्चमपङ्क्तौ, एवास्माभिरित्येतत् त एवास्माभिरिति, (तत्रैव) आलोढ्य इति,
४. ,, सभायामसदस्यमिति,
५. ,, न तु मनागपि विबांधः इत्येतत् न तु मनागपि विगेय इति,
६. षष्ठपुटे अष्टमपङ्क्तौ-कामं विजयिनी भवतुइति,
७. ,, मुधारसभरीमधरीकरोतीति च संशोधनीयम् ॥

इदानीम् रामभद्रावलेपविलोपनलेखो विलिख्यते । कास्विदस्य प्रसक्तिरिति चेदवधेयम् । तिरु-
वल्लूरपुरवासो रामभद्राचार्यनामा कश्चन “दुर्निरीक्षाशिक्षा-२” इति क्षुद्रपत्रिकां कामपि द्राविडभाषया
समुद्रय प्रकाशितवानिति, तस्यामनृतवचांसि भूयांसि लिखितवानिति निरर्थकनिन्दावृन्दानि च प्रपञ्चितवा-
निति च आप्तानां पत्रैरवगच्छामः । शास्त्रीयविषयचर्चाविंशत्यदरिद्राः केवलं पामराणां प्रतारणार्थम् अपभ्रंश
भरितद्राविडगिरा यद्वातद्वा कामं लिखन्तु मुद्रयन्तु प्रचारयन्तु च । अदसीयानि अनृतवचांसि सद्यस्सद्य एव
भङ्गमेतेषां प्रजनयिष्यन्तीति द्राविडदेश्या अचिरेण जानन्ति ज्ञास्यन्ति च । संदेहगन्धोऽपि माभूदत्र ।

एते क्षुद्रकाः शास्त्रीयचर्चासु दवीयांसश्च विप्रलम्भभागिनश्चेति मात्रयाऽत्र निरूपयामः । सहृदय-
हृदयोक्तासे चतुर्थपुटान्ते प्रकाशिते श्रीतोताद्रिमठीयविद्वद्वरेण्यश्रीमुखपत्रे “न दक्षिणानामस्माकं सरणि”
इति दृश्यमानस्य वाक्यस्य यथावस्थितोऽर्थः प्रकाशितचर एवास्माभिः । तमर्थमन्तरा नान्यः कोऽपि संघटेते-
ति सशपथं ब्रूमः । दक्षिणानामितिपदम् दक्षिणदिगुद्भवानामित्यर्थमेव, नान्यथेति लिखन्त्येते अनाघ्रात-
शास्त्रगन्धाः । दक्षिणानामितिपदं दक्षिणदेशोद्भवानामित्यमुमर्थं न कथञ्चिदप्यभिदधीत । व्याकरणशास्त्रे
तद्धितप्रकरणे “दक्षिणापश्चात्पुरसस्त्यक्” इतिसूत्रं शास्त्रविदस्संनिदते । एतत्सूत्रानुसारेण दक्षिणात्या
इत्येव रूपं सिध्येत् न तु दक्षिणा इति । नानाशास्त्रज्ञानसमृद्धाः श्रीतोताद्रिमठीया विद्वांसः तेष्वग्रगण्याः श्री-
गोपालार्यवर्या न तावत् शास्त्रज्ञपरिहास्यं प्रयोगं मनसाऽपि चिन्तयेयुः । अथ कथं नु लिखेयुः । दूष्णैकदीक्षि-
तानामेतेषां क्षोदीयसामनाघ्रातशास्त्रत्वात्मकमवद्यं श्रीतोताद्रिविद्वद्वरेण्येषु हन्त किमर्थमारोप्यते । ये विद्वांसो
विवादास्पदं वाक्यं विलिखितवन्तः, ते तावत्प्रचण्डाण्डिताः, त एव सुविशदं व्याचक्षताम् । एवंविधासु शास्त्रा-

र्थचर्चासु प्रविश्य सुचिरं विलिखन्तु वादिनो बहुलम् । अत्रास्माकं भङ्गे प्राप्तेऽपि सत्यं महानानन्दः । शुष्क-
निन्दाप्रचुरपत्रशकलानां नित्यं प्रातस्सायं च प्रकाशनेन स्वात्मनां किं फलम् ? परेषां का क्षतिः ? इति न
जनागपि विवेक्तुमीशतेऽमी ।

अस्माभिर्बहुतिथात्कालात् प्रकाश्यमानायाः श्रीरामानुजपत्रिकाया वैदिकमनोहरायाश्च यां कामपि
वा सच्चिकामुद्धृत्यप्रेक्षन्तां पण्डितमणयः । विद्वन्मनोहरचारुतरविषयविन्यासविधुरं नैकमपि पत्रं तत्र दृशोर्गो-
चरतामियात् । तत्रामीषां सर्वथा मूकीभावस्यैव शरणताप्राप्त्या उच्चावचैरनृतधनैरुपालम्भैरेव कृतकृत्यता-
भिमानस्संभवति, तदिदं सर्वथा युज्यते । महाचार्यप्रणीतेषु शतदूषण्यादिप्रबन्धरत्नेष्वपि मध्येमध्ये "कन्थां
वहसि दुर्बुद्धे ! गर्दभैरपि दुर्भराम्—खण्डलङ्कुकवेलायाम्" इत्यादीन्युपालम्भसूक्तिरत्नानि ग्रन्थस्य सौरभाति-
शयसंबर्धकानि दृश्यन्ते । तथाविधानुपालम्भान् प्रवेश्य सहृदयहृदयान्याह्लादयितुं गद्यमी प्रभवेयुः, कामं सुशो-
भनं स्यात् । तुरुष्कयवनाद्यसाधारणानि निन्दावचनानि विना नान्यत्किमपि जानतेऽमी । सद्यस्तद्यो भङ्ग-
राणामनृतवचसां क्रियासमभिहारेण सम्मुद्रद्य प्रकटनेन हन्त ! पामरा अपि विप्रलब्धा न भवितारः । स्व-
शिक्षितां विद्यां स्वैरममी प्रदर्शयन्तीत्येव सर्वे विवेकिनस्तत्त्वं वेत्स्यन्ति ।

श्रीतिराहाणां परमभक्तानां परमोपकारार्थमस्माभिः प्रकाश्यमानान् उभयवेदान्तार्थदन्तुरान् भूयसः
प्रबन्धान् उत्तरभारते तत्रतत्र पण्डितोत्तमैः श्रीवैष्णवैः प्रवचनपथे निधीयमानान् साक्षात्कर्तुमेते भाग्यदरिद्रा-
स्ताम्यन्ति तमाम् । द्राविडवाचा लेखनं विहाय संस्कृतवाचा लेखने प्रवर्तन्ताममी । वैदिकमनोहरायाम् "अ-
स्माकं यतेश्च संवाद" इति द्राघीयान् कश्चन लेखो हायनद्वितयात्पूर्वमस्माभिः प्रकाश्यत । तत्प्रस्तावमप्येते
यदि न कृतवन्तस्स्युः तर्हि सुशोभनमेव । हन्त ! दिष्टवञ्चिता अमी तल्लेखावलोकनभाग्यं स्वात्मनामघटतेति
भूयोभूयः प्रकाशयन्ति । यदि स्यात्पाण्डित्यम्, यदि च वा स्यादमीषां स्वसंप्रदायसरणिप्रतिष्ठापनवैदग्ध्यम्,
तत्प्रत्याख्यानश्रद्धामुत्सृज्य किमहो ! क्षणमात्रमप्यवस्थानम् अवकाशं लभेत । एवमस्माभिरलेखीत्यवलोक्य
किं करिष्यन्त्येते ? तदेव करिष्यन्ति यत् क्षुण्णं चिरात् । पुस्तकानां शतं सहस्रं वाऽपि प्रकटयन्तु काममेते ।

हंहो ! संस्कृतभाषया लेखनीयमापतितमिति निर्विण्णा अमी संस्कृतपण्डितान् शरणं व्रजन्तस्तेषां-
निर्वन्धने प्रवर्तिष्यन्ते । ते प्रामाणिकाश्चेत् शास्त्रीयविषयचर्चाप्रपञ्चनमात्रतस्सहृदयहृदयावर्जनविचक्षणा
भवितारः । किं कनिष्ठाः किमु ज्येष्ठा इति प्रष्टव्यास्सन्त एतेषां सोदरा एव यदि ते स्युः—नास्त्यधुना वक्तव्यं
किमपि । देहलीनगरमधितिष्ठाम इदानीं वयमिति पुनरपि लिखामः । अत्रत्यं वृत्तमधिकृत्य यदेतैरलेखि पाम-
रेणाप्यविश्वसनीयमनृतम् तत्प्रत्याख्याने अत्रत्या एव महान्तः प्रमाणमिति वयमुदास्महे ॥ इतोऽपि मासाव-
धि यात्रा भवित्री उत्तरभारतेऽस्माकम् ॥

இஷ்டம்	इष्टम्, अभीष्टम्	ஈயடிச்	अविवेकिलेखनम्	உக்கிரம்	उग्रम्, घोरम्
இஸ்கோல்	कलाशाला	சான் காபி		உக்கிரானக்	मण्डारपतिः
இஸ்திரி	रजकपरिष्कृतिः	ஈயம்	सीसम्, लघु	காரன்	
		ஈயம்பூசுதல்	सीसलेपनम्	உக்கிரானம்	मण्डारम्
ஈ	मक्षिका	ஈர்தல்	बाधनम्, भेदनम्	உகத்தல்	अभिनन्दनम्
ஈதல், ஈகை	दानम्, वितरणम्,	ஈர்த்தல்	आकर्षणम्	உகப்பு	हर्षः, मोदः
	विश्राणनम्, प्रदानम्	ஈர்க்கு	कूर्चिका	உகம்	युगम्
ஈகையன்	उदारः, वदान्यः, दाता	ஈர்மை	द्वैविध्यम्, अन्तःकेशः	உகவை	अत्यन्तहर्षः
ஈகையாளன்		ஈரங்கி	नीतिपतिचर्चा	உகவித்தல்	
ஈங்கு	अल, एतर्हि	ஈரங்கொல்லி	रजकः, निर्णेजकः	உகிர்	नखम्, नखरम्
ஈச்சம்பாய்	खर्जूरकटः	ஈரப்பசை	आर्द्रता, सौहृदम्	உகிர்ச்சுற்று	नखत्रणः
		ஈரப்பாடு		உகுதல்	संसनम्, गलनम्
ஈச்வரன்	ईशः, ईशानः, ईश्वरः	ஈரம்	आर्द्रभावः, आर्द्रम्	உச்சம்	उच्चता, उत्तुङ्गम्
ஈசன்	प्रभुः, स्वामी	ஈரரசு	द्वैराज्यम्	உச்சயினி	उज्जयिनी, अवन्तिका
ஈட்டம்	समुदायः, गोष्ठी	ஈரோட்டு	अनिर्णीतम्	உச்சரித்தல்	उच्चारणम्, कथनम्
ஈட்டல்	आर्जनम्	ஈவு	दानम्, विभागः	உச்சரிப்பு	
ஈட்டுதல்		ஈவோன்	दाता, देशिकः	உச்சவம்	उत्तवः, महः
ஈட்டி	कुन्तः	ஈளை	कफः, श्लेष्मव्याधिः	உச்சாகம்	उत्साहः, औत्सुक्यम्
ஈட்டித்தல்	गौरवनाशनम्	ஈறு	अन्तः, अवसानम्	உச்சாணி	उत्तुङ्गम्, उच्चथलम्
ஈடு	सदृशम्, सादृश्यम्	ஈன்றதாய்	जननी, जनकमाता	உச்சி	मूर्धा, शीर्षम्
ஈடுபடுதல்	अभिनिवेशः, गाहनम्	ஈன்றவள்	प्रसवित्री, प्रसूः	உச்சிக்	पुरश्चिखः, पुरश्चूडः
ஈடுபாடு		ஈனசாத்தி	जघन्यजातिः	குடுமியன்	
ஈடு முப்பத்	सहस्रगीतिप्रधान-	ஈனம்	हीनम्, हीनता	உச்சிகுளிர் தல்	अतिप्रमोदः
தாறுயிரம்		ஈனவன்	{ क्षुद्रः, क्षुल्लकः,	உச்சிச்சுட்டி	ललन्तिका
	व्याख्या	ஈனன்		உச்சிப்பூ	
ஈடேற்றுதல்	संजीवनम्	ஈனயம்	क्षोदिष्टः, जघन्यः	உச்சிட்டம்	उच्छिष्टम्
ஈடேறுதல்	उज्जीवनम्	ஈஷுதல்	अल्पता, अल्पिष्ठता	உச்சிப்	मध्यन्दिनम्
ஈண்டு	क्षिप्रम्, झटिति, अत्र		लेपः, लेपनम्	பொழுது	
ஈதிபாதை	ईतिबाधा, हिंसा			உச்சிமோத்தல்	शिरस्याघ्राणम्
ஈது	इदम्, एतत्			உச்சிவீடு	मध्याहविच्छेदः
ஈமக்கடன்	और्ध्वदेहिकम्			உச்சிவித்தல்	उज्जीवनम्
ஈமம்	चिता			உசாத்துணை	गुणानुभवसहयोगी

6
 द्राविडसंस्कृतकल्पद्रुमः

உட்கண்	प्रत्यगृह्	உண்டாக்குதல்	उत्पादनम्	உத்தியோகம்	उद्योगः, उद्यमः
உட்காருதல்	उपवेशः, निषदनम्	உண்டாதல்	उत्पत्तिः, उद्भवः	உத்தேசம்	अभिसन्धिः, उद्देशः
உட்காத்துதல்	निषादनम्	உண்டி	अभ्यवहारः	உத்தேசித்தல்	अभिसन्धानम्
உட்கொள்	आखादनम्, भुक्तिः	உண்டிபெட்டி	धननिक्षेपिणी	உதடு (மேல்)	ओष्ठः
உட்குதல்	अन्तर्भावः, ऊरीकारः	உண்டியல்	धनप्रतिनिधिपत्रम्	„ (கீழ்)	अधरः, रदनच्छदः
உட்படுதல்	अन्तर्भावनम्	உண்மை	यथार्थम्, सत्यम्	உதயகாலம்	प्रभातम्, प्रातः
உட்படுத்தல்	अन्तर्भावनम्	உண்மைத்	तत्त्वविपर्ययः	உதரம்	कुक्षिः, जठरम्
உட்புகுதல்	अवगाहनम्, विमर्शः	தவறு		உதவல்	उपकृतिः, उपकारः
உட்பொருள்	हार्दभावः	உண்மையறிவு	यथार्थविज्ञानम्	உதவி	उपक्रिया
உடந்தை	सहयोगः, साहायकम्	உணர்தல்	अवगतिः, ज्ञानम्,	உதவுதல்	उपयोगः
உடம்பு	} शरीरम्, कायः	உணர்ச்சி	धीः, प्रज्ञा, शेमुधी,	உதறுதல்	अवधूननम्
உடல்		உணர்த்தி	उपलब्धिः	உதாகரணம்	} उदाहरणम्
உடம்புபொடி		உணர்வு		உதாரணம்	
உடம்புபொடி	उद्धर्तः	உணர்த்துதல்	ज्ञापनम्, प्रबोधनम्	உதாசீனம்	औदासीन्यम्
உடன்	सह, साकम्, सार्धम्	உணராமை	अनयबोधः, अज्ञानम्	உதாரம்	औदार्थम्, दातृत्वम्
உடன்கட்டை	अनुमरणम्	உணவு	भोज्यम्, भोजनम्	உதாரன்	वदान्यः, दाता
உடையேறுதல்		உத்தரக்கிரியை	चरमकृत्यम्	உதித்தல்	उदयः, उद्भवः
உடனுக்	सद्यस्सद्यः	உத்தரட்டாதி	उत्तरप्रोष्ठपदाः	உதிர்தல்	पतनम्, संसनम्
உடனே	अनुपदम्, सपदि	உத்தரணி	उद्धरणी	உதிரத்தெறிப்பு	} रक्तसंबन्धः
உடுக்கை	ढक्का	உத்தரம்	प्रतिवचः, उत्तरम्	உதரத்தாரிப்பு	
உடுப்பு	बस्त्रपरिष्क्रिया	உத்தரபற்குனி	उत्तरफलगुनीभम्	உதிரம்	रुधिरम्, शोणितम्
உடும்பு	गोधा	உத்தரவாதம்	प्रातिभाव्यम्	உதை	} प्रहारः, ताडनम्
உடைதல்	} भङ्गः, भङ्गुरता	உத்தரவாதி	प्रतिभूः, लक्षकः	உதைத்தல்	
உடைப்பு		உத்தரவு	शासनम्, आज्ञा	உந்து	नाभिः, नाभी
உடைத்தல்	भञ्जनम्	உத்தரவு	नियमनम्	உந்துதல்	निपातनम्
உடைமை	खम्, भूषा, भूषणम्	கொடுத்தல்		உப்பளம்	श्वासक्राशः
உடையவர்	श्रीरामानुजः	உத்தரக்ஷணம்	अनन्तरक्षणः	உப்பரவர்	किरातजातीयाः
உடையவன்	स्वामी, प्रभुः	உத்தராடம்	उत्तराषाढाः	உப்பரிகை	उपरिका, सौधः
உடையான்	कुलालः, कुम्भकारः	உத்தராதி	औत्तराहः	உப்பளம்	रूमा, क्षारभूमिः
உடைவாள்	छुरिका, असिः	உத்தரீயம்	उत्तरीयम्	உப்பு	लवणम्, क्षारम्
உடோ	रे, अरे, अये, भोः	உத்தியான	आरामः, उद्यानम्	உப்புக்கட்டி	सैन्धवघनः
உண்ணுதல்	अभ्यवहतिः, जग्धिः	வனம்			

உப்புக்கடல் லவணர்வ:
 உப்புக்கோடு வாலிலாவिशेष:
 உப்புச்சாறு சாஸரஸலிலம்
 உப்புமா லவணபிஸ்தம்
 உப்புமாறுதல் விபுலம்:
 உப்புவாணிகன் லவணவணிக்
 உபக்கிரமித்தல் பாரம்ம:, உபகரணம்
 உபகாரணம் சாமுத்திரி, சாஸனம்
 உபகாரித்தல் உபகாரியா, உபகாரி:
 உபகாரஸம்மிருதி கருதஜதா, கார்த்தியம்
 உபசரித்தல் உபசரியா, உபசார:
 உபத்திரவம் உபதவ:, உபதவ:
 உபதேசித்தல் உபதேசனம்
 உபநிடதம் உபநிஸத், வேதாந்த:
 உபமானம் துஷாந்த:, உபமா
 உபயம்செய்தல் உபயநிர்வாஹ:
 உபயோகப் படுதல் சாஸனம், லவணம்
 உபயோகித்தல் உபயோகனம்
 உபாசித்தல் உபாஸனம்
 உபாதி உபாதி:, வாதா
 உபாயம் சாஸனம், உபாய:
 உபாயமாக அஸ்ய:, மனாக்
 உபேட்சித்தல் உபேக்ஷணம்
 உம் ஹுக்ஸர்:, அஸ்து
 உம்பர் தேவா:, சூரா:, அமரா:
 உம்பர்கோன் தேவா:, தேவராஜ:
 உம்பருலகு சுவ:, சுவர்வ:, து:
 உம்மணமுஞ்சி அஸமர்த்த:, அநுஸாஹி
 உம்மை சகார:, சமூக்ய:

உமாபதி ஸம்ஸு:, பஸுபதி:
 உயி து:
 உயிதல் } நிஸ்திவனம்
 உயிழ்தல் }
 உய்தல் } உஜிவனம், ஜிவனம்
 உய்கை }
 உய்த்துணர்வு விவேகஜ்ஞானம்,
 உய்யக் புண்டரீகாக்ஷரூ:
 கொண்டார்
 உயர்தல் அதிசய:, உததி:
 உயர்த்தல் உதமனம், உத்கர்ஷணம்
 உயர்குடி } அபிஜன:, உத்குலம்
 உயர்குலம் }
 உயர்குடிப் பிறப்பாளன் அபிஜாத:
 உயர்ச்சி } உத்யாய:, உத்கர்ஷ:
 உயர்த்தி }
 உயர்த்தினை சேதனவஸ்து, சித்ரஸ்து
 உயர்ந்தவன் } உதத:, உதஜ்ஞ:, அப்ய
 } ஹித:, ஸ்ரேஸ்த:, உதம:
 உயர்பிறப் பிறப்பாளன் விபு:, துவிஜ:
 உயரம் உததி:, உதஜ்ஞா
 உயிர்த்தல் } அஸ்திவனம், பானனம்
 உயிர்ப்பு }
 உயிர் பானா:, ஜிவ:
 உயிர்க்கொலை சித்ரவத:
 உயிர்ச்சேதம் பானாபாய:
 உயிர்த்துணை } பானமித்ரம், பான-
 உயிர்த்தோ } ஸகவ:, பரமஸ்திவ:
 முன் }
 உயிர்கிலை ஜிவநாடி, பானனம்
 உயிர்ப்பிச்சை பானமித்ரம், பானநாநம்
 உயிர்மாய்தல் அஸ்திவத்யா
 உயிர்விடுதல் பானநாநா:

உயிரெழுத்து அ
 உயில் மரணஸாஸனம்
 உயோகுதுயில் யோகநித்ரா
 உயக்க உத:, உதகை:
 உயப்புதல் தர்ஜனம், மர்த்ஸனம்
 உயம் வலம், உரஸ், வக்ஸு
 உயல் உலக்ஸவலம், லேமிர்
 உயாய்தல் கஷணம்
 உயிர்த்தல் துவிவிமோசனம்
 உயிர்த்து, } யோகம், அஹம்
 உயிர்து }
 உயிரிமை யோக்யதா, அஹந்தி
 உயிரிமைக் காரன் } ஸாமி, பானாபிகாரி
 உயிரியவன் }
 உரு, உருவம் ரூபம், ரூபி
 உருக்கம் } த்ருவிபாவ:
 உருகுதல் }
 உருக்குதல் த்ருவிகரணம்
 உருகி ருசி:, அமிருசி:
 உருகித்தல் அஸ்திவனம்
 உருட்டுப் பூர்டு வக்ஷனா, விபுலம்:
 உருத்திரபூமி ப்ரேதமூமி:, ஸ்மஸானம்
 உருத்திரட் சிஸ்திவேஷணவக்ஷக:
 சப்பூனை
 உருப்பசி உர்வஸி
 உருப்படி வ்யக்தி:, வஸ்து
 உருப்பிணி ருமிணி
 உருப் புன:புனராவர்தனம்
 போடுதல்
 உரும், உருமு அஸநி:
 உருமால் சித்ரோத்திரியம்

உரைத்தல் கதனம், வ்யாஸ்யனம்
 உரை தீகா, வ்யாஸ்யா
 உரைகல் ஶாண:, நிகஸோபல:
 உரைகாரன் { வ்யாஸ்யா
 உரையாசிரியர் { விவரணகூத்
 உரோகிணி ரோஹிணி
 உரோகம் வ்யாதி:, ரோ:
 உரோடம் ரோஷ:, கோத:, ரூ:
 உரோமம் ரோம, லோம
 உரோமாஞ்சம் ரோமாஞ்ச:, புலகோதம:
 உலக்கை முசல:
 உலக்கைகக் அநிவேகி, மந்:
 கொழுந்து
 உலகஞானம் லௌகிகபுஜா
 உலகநடை லௌகிகபுத்தி:
 உலகநீதி லோகந்யாய:
 உலகப்பற்று லௌகிகஸங்:
 உலகப் புரட்டன் அந்யந்தவந்நக:
 உலகபாலர் லோகபால:
 உலகம் { ஜகத், ஜகதி
 உலகு {
 உலகமளந்தான் த்விவிகம்:
 உலகர் லௌகிகா:
 உலகவழக்கு லோகபுவாத:
 உலகியற்கை லோகஸுவாவ:
 உலர்தல் ஶுஷ்கிவாவ:
 உலர்த்தல் { ஶோஷணம்
 உலர்த்துதல் {
 உலவுதல் { ஶந்நரணம், பர்த்தனம்,
 உலாவுதல் { அதனம், த்விஹரணம்
 உலோகாயதன் நஸ்திக:, லோகாயத:

உலோபி லுப்த:, க்ருபண:
 உலோமம் லோம, ரோம
 உவணன் ஶுபண:, தாஷ்ய:
 உவப்பு ஶர்ப்:, மோத:, முத்
 உவாத்தி உபாஶ்யாய:, குரு:
 யாயன்
 உழக்கு லஶுபாதம்
 உழமண்பூமி ஶரிணம், ஶபர:
 உழவன் கர்புக:, க்ருபிவல:
 உழவு க்ருபி:
 உழவுகோல் கஷா, தோலம்
 உழுதல் கஷணம்
 உழுதுண்போர் க்ருபிஜிவின:
 உழைத்தல் { பரிஸ்ரம:
 உழைப்பு {
 உழைப்பாளி பரிஸ்ரந்த:
 உள், உள்ளே அந்:
 உள்படுதல் அநுரோத:, அநுஸார:
 உள்வெதுப்பு மனோவிக்ருதி:, ஶேத:
 உள்ளக் ஶர்த்மாவ:, அஸாய:
 கருத்து
 உள்ளக்களிப்பு அந்நரஶ்ருதி:
 உழமண்கணிலம் ஶபர:
 உள்ளங்கை கரதலம்
 உள்ளகை கரதலாமலகம்
 நெல்லிக்கணி
 உள்ளடக்கம் அந்நிர்ஶூஹிதம்
 உள்ளது வஸ்துஸத், ஶத்யம்
 உள்ளநிகழ்ச்சி யதாவ்ருத்தம்
 உள்ளபடி { யதாயதம், யதாவத்
 உள்ளவாறு {
 உள்ளம் அந்நரஶ்ருத், ஶந்தம்

உள்ளமட்டும் யாவதுபலவித
 உள்ளி, { பலாஶ்டுபுஜநாதி,
 உள்ளிப்பூண்டு { லஶுனம்
 உள்ளிட்டார் இத்யாதய:
 உள்ளிருப்பு நிஷேப:
 உள்ளுதல் ஶ்யானம், பரிஶ்நானம்
 உள்ளுருகுதல் மனோவிக்ருதி:
 உள்ளுறை பௌருள் ஶவந்யர்த:, வ்யஶ்ஞயர்த:
 உள்ளூர் ஶவ்ராம:, ஶவஸ்தானம்
 உள்ளெரிச்சல்அஸூயா, ஶஶ்யா
 உள்ளே உபேஷணம், உபேஷா
 போடுதல்
 உள்படுதல் ஶம்மதி:, அநுஜா
 உள்வறிதல் மர்த்மவிஜ்ஞானம்
 உள்றல் { ப்ரலபனம், ஜல்பனம்
 உள்றுதல் {
 உள்றுவாயன் ஶவலிதமாவி
 உளி டக்:, மோதனி
 உளுத்தல் அந்நஸாரவிஶீனதா
 உளுந்து மாப:
 உளை பஶ்விஸார்த:
 உளைமயிர் ஶதா
 உற்சவம் உத்ஸவ:, உத்ஶர்:
 உற்சாகம் உத்ஸாஶ:, ஶௌஸுவயம்
 உற்பத்தி உத்பதி:, உத்ஶவ:
 உற்பலம் உத்பலம், நீலோத்பலம்
 உற்றது ப்ராப்தம், உத்திதம்
 உற்றருற வ்நுபாவ்நவா:
 வினா
 உற்று நோக்குதல் { காடாவலோகனம்
 உற்றுப் பார்த்தல் {

உறக்கம் நிद्रா, स्वापः, संवेशः
 உறந்தை } நிகுலாபுரி
 உறையூர் }
 உறவாடுதல் बन्धुपरिपालनम्
 உறவறுத்தல் संबन्धविसर्जनम्
 உறவறுக் स्फोटः, घटप्रहारः
 குஞ்செயல்
 உறவாளி बन्धुः, बान्धवः
 உறவுகூடுதல் स्नेहावाहनम्
 உறவுமுரிதல் मैत्रीभङ्गः
 உறுவுதல் दीनता, दैन्यम्
 உறி शिष्यम्
 உறிதல் चूषणम्
 உறியடி शिष्यभङ्गोत्सवः
 உறுத்துதல் दृढीकरणम्
 உறுதி दाढ्यम्
 உறுதிப் निर्धारणम्
 படுத்தல்
 உறுதிமொழி दृढवाक्यम्
 உறுதுணை आपह्वयुः
 உறுப்பு अङ्गम्, अवयवः
 உறும்புதல் } उद्गर्सनम्
 உறுமுதல் }
 உறுவது युक्तम्, उचितम्
 உறைதல் नित्यवासः
 உறைக்கப் पुरुषवीक्षणम्
 பாத்தல்
 உறைப்பு द्रढिमा, दाढ्यम्
 உறைவிடம் आकरः, निवासभूः
 உன்மத்தன் उन्नतः
 உன்மாதம் चित्तविभ्रमः
 உன்னதம் उन्नतम्, उन्नतिः

உன்னல் } ध्यानम्, विमर्शः
 உன்னித்தல் }
 உன்னிப்பு जागरुकता
 உஷ்ணம் ऊष्मा, उष्णता
 உஷக்காலம் प्रत्युषः, अहर्मुखम्
 உஷார் जाग्रता
 உண
 உணக்கம் श्रद्धा, आस्था
 உணகித்தல் ऊहः, अभ्यूहः
 உணசல், } डोला, डोलिका
 உணஞ்சல் }
 உணசலாடுதல் संदेहास्पदता, स्पन्दः
 உணசி सूची
 உண்டுதல் प्राशनम्
 உண்டுப்புரை केरलब्राह्मणभोजन-
 शाला
 உண்டல், } प्रणयरोषः
 உண்டுதல் }
 உண்டாடுதல் महाप्रयत्नः
 உண்டுடே मध्येमध्ये
 உண்ண भुक्तिः, भोजनम्
 உணத்தை अशुचि, दन्तमलम्
 உணத்தைப் अधौतदन्तः
 பல்லன்
 உணத்தைப் अनाथप्रेतः
 பிணம்
 உணதற்காற்று हैमनःपवनः
 உணதியம் लाभः, फलम्, विद्या
 உணதுதல் ध्यानम्, आध्यानम्
 உணதுவத்தி सुगन्धवर्तिका
 உணமத்தை धुतूरः
 உணமை मूकः

உளர் ग्रामः, पुरम्
 உளர்கோலம் नगरभ्रमणोत्सवः
 உளர்வலம்
 உளர்கோள் परिवेषः, परिधिः
 உளர்ச்சிதப் निर्धारणम् - निष्कर्षणम्
 படுத்துதல்
 உளர்ச்சுற்று नखत्रणः
 உளர்கி वाहनम्, औपवा
 உளர்ப்பட்டது अत्यधिकम्, अमित
 உளர்ப்பழி अपरुधातिः
 உளர்ப்புரளி ग्रामक्षोभः
 உளர்ப்புரட்டு
 உளரணி, } तटाकः, वेशन्तः
 உளருணி }
 உழ்வினை अनादिकर्म
 உழ்வினைப் कर्मफलम्
 பயன்
 உழல் स्वालित्यम्, नख
 உழிக்காலம் युगान्तकालः, प्रल
 உழிக்காற்று विषंवातः
 உழியக் किङ्करः, भृत्यः
 காரன்
 உழியம் भृत्यकृत्यम्
 உழியான் भगवान्, अच्युत
 உணையிடுதல் कर्णारुन्तुदघोषः
 உன்றம் அமினிவெசை, इत्सा
 உன்று ஜலோद्বেதः
 உன்றுதல் सेचनम्
 உறல் कण्डूः, कण्डूतिः
 உறுகாய் उपदंशः
 உண் मांसम्, शरीरम्
 உன்றிச் सुहृदभाषणम्
 சொல்லுதல்

ஊன்றிப் படித்தல் வ்யபுதனம்
 ஊன்றிப் பார்த்தல் சவிமர்சகடாக்ஷணம்
 ஊன்றுதல் அவலம்பனம்
 ஊன்றுகோல் அலம்புதல்:
 ஊனக்கண் மாசவக்ஷுஸ்
 ஊனம் ந்யூனதா, ஁னதா
 ஊ எ
 ஊகம் ஶூல்ம்
 ஊக்கச்சக்கம் சங்கடஸ்திதி:
 ஊக்கே ஹஹந்த, ஹவத
 ஊகத்தாளி பரிஹாஸ:
 ஊங்கணும் சர்வத், சர்வத:
 ஊங்கு, ஊங்குகுத்ர, க
 ஊங்கும் சர்வதாபி
 ஊங்குனம், ஊங்குனே } கதம், கதங்காரம்
 ஊச்சக்கலை உச்சிஷ்டபத்ரம்
 ஊச்சரித்தல் பூர்வஸூਚனம்
 ஊச்சில் உச்சிஷ்டம்
 ஊசுபிசுசு சங்கடஸ்திதி:
 ஊசுமான் ப்ரஸு:, ஶ்வாமி
 ஊசார்வேதி யாஜுஸ:
 ஊஞ்சாமை சமங்ரஸ:
 ஊஞ்ஞாண் ஁ம்ஸதா, சர்வதா, சததம்
 ஊட்ட ஶூரத:, ஶூரே
 ஊட்டிமாம் விஸுவக்ஷ:, கிம்பாக:
 ஊட்டுதல் ஶ்பர்ஸனம், ஶ்பர்ஸ:
 ஊட்டுணைப் பொழுது க்ஷணகால:, த்ருதி:

ஊடுத்தல் } உஶ்ரணம், உத்ரமனம்
 ஊடுக்கல்
 ஊடுகூலி வஹனமூதி:
 ஊடுத்துக் காட்டல் உதாஹரணம்
 ஊடுத்துவிடுதல் சैन्यசத்ராஹனம்
 ஊடுப்பார் கைப்பிள்ளை சர்வவ்ஸ்வத:, ஶூலம்:
 ஊடுப்புச் சாய்ப்பு நிம்நோத்ரதம்
 ஊடை பரிமாணம்
 ஊண் ஶங்க்யா, அங்க:
 ஊண்ணம் மனிஷிதம், மதி:
 ஊண்ணிறந்த அஸங்க்ய, அஸங்க்யேய
 ஊண்ணுதல் ஶங்க்யானம், சிந்தனம்
 ஊண்ணெய் ஶ்வேஹ:, தைல்ம்
 ஊண்ணெய் } அம்யஜ்:, அம்யஜனம்
 தேய்த்துக் கொள்ளுதல்
 ஊண்ணெய் வாணிகண் தைலிக:, தைலவிக்ரேதா
 ஊத்தன் படு:, மர்மஜ:
 ஊத்தனம் ப்ரயத்:, உத்யம்:
 ஊத்தனித்தல் ப்ரயதனம், உத்யோ:
 ஊத்தனை கியத், கதி
 ஊத்துணையும் மனாஙபி, இஷதபி
 ஊதார்த்தம் யதார்த்தம், தாத்விகம்
 ஊதிர்தல் } விரோத:, ப்ராதிஶூல்யம்
 ஊதிர்ப்பு
 ஊதிர்க்கட்சி ப்ரதிமடத்ரேணி:
 ஊதிர்க்கை அக்ஷேப:, ப்ரத்யவஸ்தானம்
 ஊதிர்காலம் ப்ரவிஷ்யத்கால:
 ஊதிர்கொள் ஶூரதல் புரஸ்கியா, அம்யுத்ரம்:

ஊதிர்சம் பாவனை ப்ரதிஸஶாவநா
 ஊதிர்த்துப் பேசுதல் அபிஷேபோக்தி:
 ஊதிர்நூல் ஶ்ரங்ஶனங்ரந்த:
 ஊதிர்நோக்குதல் } ப்ரதீக்ஷா, ப்ரதிபாலனம்
 ஊதிர்பார்த்தல் } ப்ரதீக்ஷணம்
 ஊதிர்பார்ப்பு பவன் ப்ரதீக்ஷக:
 ஊதிர்மறை பிலக்கணை விபரிதலக்ஷணா
 ஊதிர்முகம் அபிமுகம்
 ஊதிர்மொழி ப்ரத்யுக்தி:, உத்ரம்
 ஊதிர்வாதம் ப்ரத்யாக்ஷணம்
 ஊதிரம்பு கோத்தல் ப்ரதிஶூலஶூல்யம்
 ஊதிராசன் ப்ரங்வதாமானுஜ:
 ஊதிராளி } ப்ரத்யநிக:, ப்ரதிமட:
 ஊதிரி
 ஊதிரொலி ப்ரதிஶ்வனி:
 ஊது கிம், கிம்
 ஊதுகை பாதானுபாஸ:
 ஊதேதக்ஷேயாக } ஶ்வைரம், ஶ்வேங்ஶ்நம்
 ஊதேதஷ்டமாய்
 ஊந்தை மதிபதா, ஶ்வாமி
 ஊப்படி கதம், கதங்காரம்
 ஊப்பேர்ப்பட்ட சர்வவித, ததாஶ்
 ஊப்பொழுது } கதா
 ஊப்போது
 ஊப்பொழுதும் } அநிஷம், அஜஸம்
 ஊப்போதும் } ஶந்ததம், அநாரதம்
 ஊம்பார் ஶோவிந்ஶ்மஶ்ராக:
 ஊம்பிரான் } அஸத்ஸ்வாமி
 ஊம்பெருமான் } ப்ரங்வான், சர்வேஸ்வர:

எம்பெருமாரார் ஸ்ரீராமானுஜமுனி:-

எம்மனோர் அஸாடா:

எம்மான் ஸாதி, ப்ரு: , இச:

எம்மைக்கும் சர்வஜன்மஸுபி

எமகாதகன் அதிசூர், மஹாபீர்:

எமதூதன் யமபட: , யமகிஹர்:

எமர் அஸாதி:

எமன் யம: , சமவர்தீ

எமுனை யமுனா, காலிந்தி

எய்தல் ப்ரு: , ப்ராதி:

எய்த்தல் காரியம், டீனம்

எயிற்று டந்த: , டதன்: , டஹ்

எயின்சேரி } ப்ரு: , ஸவராலய:

எரிதல் ஜவலன், தபன்

எரித்தல் டஹன், ப்ரதபன்

எரிகரும்பு காஹம், இந்நன்

எரிச்சல் தாப: , பாபா

எரிந்துவிழுதல் க்ரு: , வீவ்ரயம்

எரிப்பு அசூயா, அஹமா

எரிவிழித்தல் சக்ரு: , வீக்ஷன்

எரு, எருவு டோஹம்

எருக்கினை அக்ரபத்ரம்

எருதாண்டிமாடுடேவ்ரப:

எருது அஹா, ப்ரலிவ்ர:

எருமை மஹிபி

எருமைக்கடா மஹி: , சீரப:

எல்லாம் சர்வம், அஸிலம்

எல்லி சூர்: , டிவா

எல்தல் அவதி: , சிமா

எலி அஹ:

எலிப்பகை விடால்: , மார்ஜர்:

எலியெலும்பன் அஹ: , டுர்வல்:

எலும்பு அஸி

எலுமிச்சை லிகுவ: , ஜம்வீர்:

எவ்வளவு கியத்

எவ்வாறு கதம், கதஹர்

எழல், எழுதல்அத்யான், அதிதி:

எழுவாங்குதல் அபேக்ஷன், அடாஸன்

எழில் அம்யுடய: , சூபமா

எழுச்சி அத்யான், ப்ரஸ்தான்

எழுஞாயிறு அடயமானு:

எழுத்தாணி தாலபத்ரலேவ்னி

எழுத்து லிபி: , வர்ண: , அஹர்

எழுத்துப்பிழை அஹர்டோப:

எழுத்து வாங்குதல் விடேயத்ரஸ்தாபன்

எழுதுதல் லேவன்

எழுதுகோல் லேவ்னி, தூலிகா

எழுந்திருத்தல் அத்யான், அதிதி:

எழுப்புதல் அத்யான்

எழும்புதல் அஹன்

எழுவாய் கர்த்படம்

எள் திலம்

எள்குதல் அவஸாட: , ரஹன்

எள்ளளவும் இஷடபி, மனாபி

எள்ளோரை திலோடன்

எளிது சூலம், அஹம்

எளிமை சூலம், டாஸம்

எளியவன் சூலம், டீன்: , நிஸ்வ:

எற்றைக்கும் சர்வடாபி

எறிதல் டேபன், அஸன்

எறும்பு பிபிலிகா

என்கை இத்ய: , மாவ:

என்பித்தல் நிரூபன்

என்றால் இதிகேத்

என்றாலும் ததாபி

என்று இதி, கடா

என்றும் டடா, டதத்

என்றைக்கு கஸிநிடி

என்றைக்கும் டந்தத், அநிஷம்

எண்ணே ! அ: கிமேத்

ஏ

ஏ ஹே, மோ, அயி, அ

ஏக்கம் அலாபஜகேச:

ஏகசக்ராதிபதி சக்ரவர்தீ, ட்ராட்

ஏகதேசம் அகடேச: , மனாக்

ஏகம்பன் அகாப்நாத:

ஏகரா டஸ்யமூமிவிமாப:

ஏகாங்கி அகாந்தி

ஏகாந்தம் ரஹ்யம், அஸடஸ்ய

ஏகாம்பரநாதர் காஹ்ரிபூரிசிவ:

ஏகாவி ரக: , நிர்ணக:

ஏகுதல் கமன், யான்

ஏகோத்திஷ்டம் அகாஹ்ரஹம்

ஏகோபித்தல் அேகம், அவீஷம்

ஏங்குதல் மனோலானி: , மீதி:

ஏச்சு, ஏசல் } ப்ரிஹாஸ: , அபாலம்

சு	கை:	சு	ஜலாசய:, தடாக:	சு	உஷா, வலிவர்த:, வுஷ:
சுக்குப்	விறண்டாவாத:	சுலக்காய்	எல	சுண்	கிம், கிம்மம்
சுபாட்டி		சுலம்போடுதல்	நியாயவாக்கிய:	சுனம்	பாலம், பாலம்
சுசு	அநுபாநஹி:	சுவல், சுவதல்	பிரேரணம், அஜாபனம்	சுனதி	நாபித:, சூரகர்மகூத
சுசுரக்காய்		சுவல்	துர்வாவேச:	சுனென்றால்	கூதததிசெத்
சுசுட்டம்	விபரிதம்	சுவலன்	} கிஶ்ஶ:, மூத:	சுனேதாதே	உபேஷா, அஸ்பூஹா
சு	தாலபத்ரம்	சுவலாள்			
சு (பாலேடு)	மண்டம்	சுமூலகம்	சதலோகி	சு	
சுணி	நிசுரேணி:, அஶிரோஹிணி	சுழை	தரித்ர:, துவித்ர:	சுதிகம்	ஏதிகம், இதிக
சுணை	வலுடோலா	சுழைமை	தாரித்ரம், தீந்யம்	சுதுநொய்தாக	அதिसूक्ष्मतया
சுத்தாவரி	ஸ்துதிபாடக:, வந்தி	சுளனம்	ஹேலனம், அவஹேலனம்	சுப்பசிம்	துலாமாச:, இஷ:
சுத்தாளி	பரிஹசனம்	சுற்கவே,	} சுவாவத் எவ்,	சுப்பசிமுழுக்கு	துமாஸாஸம்
சுதாட்டுதல்		சுற்கெனவே		சுப்படை	பஞ்ஞயுதி
சுத்துதல்	ஸ்துதி:, நுதி:	சுற்ப	அநுபூந்யேன	சுப்பது	பஞ்ஞாஸத்
சுதம்	அவதம், அவம்	சுற்படுதல்	உதவ:	சுப்பூதம்	பஞ்ஞமூதம்
சுதலன்	வீரி, ரிபு:, அரி:	சுற்படுத்துதல்	பரிஶ்லபனம்	சுப்பெரும்	} பஞ்ஞமஹாபாதகம்
சுதிலார்	அந்யே, பரே, ரிபவ:	சுற்பாடு	வ்யவஸ்தா	சுப்பெரு	
சுது	கூத:, கிம், ஹேது:	சுற்றக்	} ந்யூநாதிரேக:	சுப்பெரு	பஞ்ஞமஹாயஜம்
சுதும்	கிஷ்விதபி	சுற்றச்சல்		சுப்பெரு	பஞ்ஞேந்திரம்
சுந்திக்	தாரணம், பரணம்	சுற்றச்சால்	தீயந்யம்	சுயங்கார்	ஸ்ரீவீணவப்ராஶ்ண:
சுதொள்ளுதல்		சுற்றது	அநுபூநம், அநுபம்	சுயப்பாடு	} சந்தேஹ:, விசய:
சுந்திரம்	தரஶ்:	சுற்றம்	உத்கர்ஷ:, உத்கூய:	சுயம்	
சுந்துதல்	வஹனம், தாரணம்	சுற்றல்,	} அரோபணம்	சுயர்	ஸார்த்ராஶ்ண:
சுப்பம்	அதிபூக்திவாத:	சுற்றுதல்		சுயவினா	சந்தேஹப்ரஶ்:
சுப்பிராசி	பாஶ்யஹி:	சுற்றுக்	} அஶ்ரீகார:, அந்யுப	சுயன்பாழி	ஸாஸ்த்ரதேவதாலய:
சுபம்	சூதம், சூவணம்	சுதொள்ளுதல்		சுயா	ஸ்வாமி, ப்ரமூ:, தாத:
சுபாத்தல்	வஞ்ஞனம், விப்ரலம்:	சுதக்குறைய	மாஶீந்	சுயாறு	பஞ்ஞநதக்ஷேத்ரம்
சுபாந்துபோதல்	விப்ரலம்:	(சுமார்)		சுயாறு	} சந்தேஹாஸ்பததா
சுபத்தல்	வஞ்ஞனம்	சுதன்	வூதமவாஹன:, சிவ:	சுயாறு	
சுபர்	ஹலம், சௌந்தர்யம்	சுதுவழுக்கு	விறண்டாவாத:	சுயாறு	ஹாஹத், அஹ
சுபாத்தல்	கர்ஷணம்	சுதீடுதல்	அரோபணம்	சுயையோ	ஸ்வம், விதம்
சுபாராம்	அதிக்யம், வஹலம்	சுதுதல்	அரோஶணம்		

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

If not delivered Please return to:—

“AMRUTALAHARI” OFFICE,

East Chitra Street, Srirangam.

To

Sri

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada